СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 7 КВІТНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 14 VOL. CXII FRIDAY, APRIL 7, 2006 No. 14

Палата Представників Конгресу США прийняла резолюцію щодо Чорнобиля

ВАШІНҐТОН. – Палата Представників Конгресу США прийняла у вівторок, 4 квітня, резолюцію на підтримку зусиль з подолання наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, що сталася 26 квітня 1986 року. Документ, присвячений 20-им роковинам катастрофи, дістав схвалення абсолютної більшости конгресменів: 402 голосів – „за" і лише один – „проти".

У резолюції зокрема зазначається, що „життя і здоров'я людей у постраждалих районах продовжують відчувати вплив наслідків чорнобильської атомної аварії", для подолання яких у найближчі десятиліття потрібні гуманітарне сприяння і подальші наукові дослідження.

У зв'язку з цим Палата Представників звернулася до національних і міжнародних організацій охорони здоров'я з закликом зосередити зусилля на вивченні впливу радіоактивного забруднення на здоров'я населення в районах, які постраждали від катастрофи.

Конгресмени також підтримали зусилля США щодо надання допомоги міжнародному Чорнобильському фондові „Укриття", створеному для фінансування проєкту споруди нового саркофага над аварійним бльоком АЕС і перетворення цього об'єкту в екологічно безпечну систему. Законодавці США закликали інші держави і ЕС також продовжувати фінансування фонду.

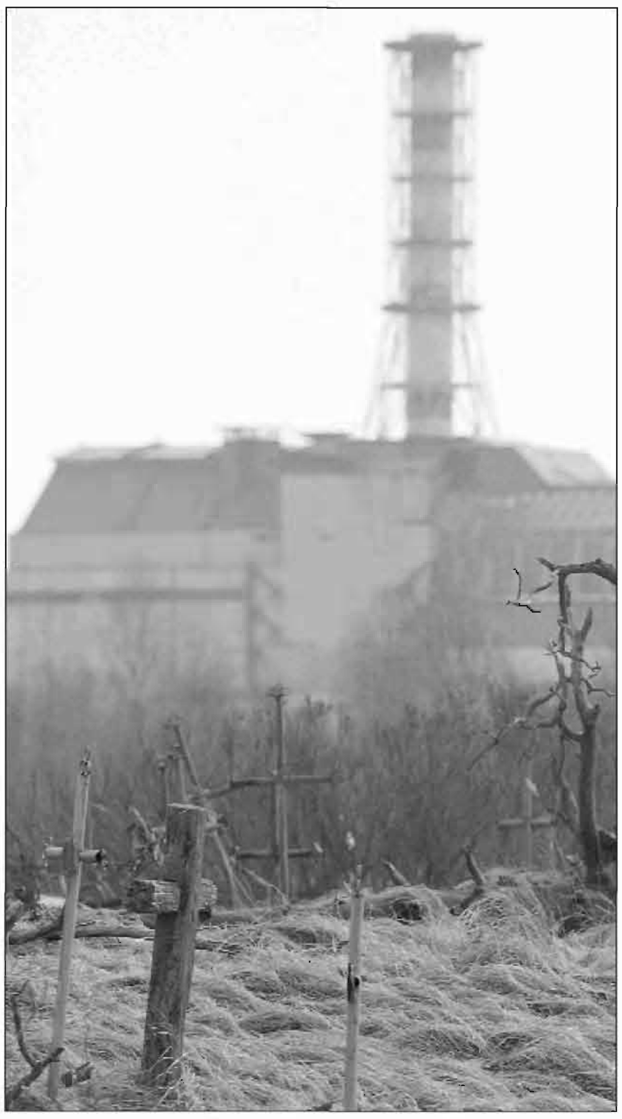
Новий захисний саркофаг споруджуватиметься над зруйнованим у 1986 році реактором ЧАЕС. Нинішній об'єкт „Укриття" було спроєктовано і побудовано впродовж семи місяців в умовах високого рівня радіяції. Багато важливих конструкцій саркофага спираються на залишки зруйнованого бльоку, що збереглися, більшість будівельних конструкцій встановлювалася дистанційно, що не забезпечувало необхідної точности їх прилягання.

Понад чотири роки тому, після тривалих досліджень і пошуку прийнятних рішень, міжнародна науково-технічна співдружність об'єднала свої зусилля навколо Пляну заходів на об'єкті „Укриття" (SIP). Визнаючи стан чорнобильського саркофага, як глобальну світову проблему, донори з 28 країн ухвалили рішення виділити безкоштовну допомогу у розмірі 758 млн. долярів США. У межах цього пляну вже реалізовано декілька невідкладних стабілізаційних заходів і проєктування нового безпечного конфайнмента („Укриття-2").

У державному бюджеті 2006 року для підтримки в безпечному стані енерґобльоків й об'єкту „Укриття" Чорнобильської АЕС закладено 283,4 млн. гривень.

Президент УККА Михайло Савків висловив вдячність, що проблеми України залишаються важливими для членів Конґресу США, особливо з огляду на те, що Україна робить значний поступ в політичній сфері, провівши прозорі і чесні вибори до Верховної Ради минулого тижня. Неабиякими осягами в економічному розвиткові Української держави є також скасування поправки Джексона-Веніка і надання Україні статусу країни з ринковою економікою.

За повідомленнями ЗМІ

Чорнобильській АЕС

Нова ера України

Під цим заголовком газета „The Wall Street Journal - Europe" 3 квітня вмістила статтю Президента України Віктора Ющенка, присвячену перспективі, яку відкрили перед країною недавні вибори до Верховної Ради, зокрема проблемі зформування ефективної парляментської коаліції і створення уряду, здатного забезпечити, як сказано, „гармонійний регіональний і соціяльно-економічний розвиток" Української держави. Пропонуємо нашим читачам текст цієї статті в перекладі на українську мову інтернет-газети „Українська правда".

Тиждень тому свобода одержала тріюмф в Україні, громадяни якої взяли участь у виборах, визнаних міжнародними спостерігачами демократичними та чесними.

Це досягнення для країни, що була колись частиною Радянського Союзу. Незалежно від розстанови сил у майбутньому уряді, результати виборів підтверджують вірність України курсові на евроатлантичну інтеґрацію.

Не можна не замислитися над тим, якою була б наша історія, якби Помаранчева революція відбулася раніше. Повернення моєї країни до нормальности - результат ряду важливих перетворень, здійснених нами після тих доленосних днів осені 2004 року.

По-перше, ми покінчили з державною цензурою, надавши повну свободу ЗМІ, які вперше представили всі політичні точки зору і дали рівні можливості кандидатам влади та опозиції.

Справжня конкуренція між партіями викликала величезний інтерес громадськости, завдяки чому на вибори прийшли дві третини зареєстрованих виборців.

По-друге, виборча кампанія і вибори були проведені в атмосфері, вільній від залякування, страху і безсоромних маніпуляцій. Так було не завжди.

У минулому кандидати піддавалися переслідуванням з боку правоохоронних органів і спецслужб. Прослуховувалися телефони, на адресу членів родин політиків лунали погрози.

Після президентських виборів 2004 року більш ніж п'ятьом тисячам чиновників було пред'явлене звинувачення у фальсифікації результатів виборів.

Цього разу в дію були введені жорсткі заходи контролю, що не дозволяють чиновникам зловживати своїми повноваженнями. Партії могли організовувати збори, не побоюючись втручання влади.

Співробітники правоохоронних органів підтримували громадський порядок і закликали громадян повідомляти про порушників спокою. Весь виборчий процес продемонстрував непохитну вірність демократичним цінностям і повагу до громадських прав.

Ці вибори стали завершенням пострадянської трансформації України. Ми починаємо новий етап у розвитку парляментської демократії і місцевого самоврядування.

Три місяці тому у дію вступили поправки до Конституції, згідно з якими частина виконавчих повноважень, зокрема щодо призначення прем'єр-міністра, переходить від президента до парляменту.

Суть цих поправок полягає у поділі владних повноважень, що вимагає тіснішої взаємодії між громадянами, партіями та урядом.

Новий коаліційний уряд повинен бути зформований за два місяці після офіційного оголошення результатів виборів. У рамках своїх конституційних повноважень я як президент і верховний головнокомандуючий буду призначати міністрів закордонних справ і оборони.

У ході дискусій з керівниками партій, що одержали перемогу на виборах, я запропонував, щоб законодавці відклали вбік свої вузькі політичні інтереси і передвиборну риторику та прагнули об'єднати країну.

Культурним, релігійним і мовним розбіжностям немає місця в політичному порядку дня. Федералізм і особливі економічні привілеї лише послаблять економічні можливості і конкурентноздатність України.

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Скасовано недоторканість місцевих депутатів

КИЇВ. – Верховна Рада 3 квітня ухвалила закон, що скасовує недоторканість депутатів місцевих рад. За ухвалення відповідного закону проголосували 296 народних депутатів серед яких, майже не було представників фракцій „Реґіонів України" та соціял-демократів об'єднаних. Внесеними змінами передбачається виключити з закону частину про статус депутатів місцевих рад, згідно з якою кримінальну справу проти депутатів місцевих рад може бути порушено тільки після відповідного рішення місцевих рад. Водночас законом встановлюється порядок притягнення депутатів місцевих рад до відповідальности. Зокрема передбачається, що кримінальні справи проти них можуть порушувати тільки Генеральний прокурор, заступник Генерального прокурора, Генеральний прокурор Автономної республіки Крим, прокурори областей, міста Києва і Севастополя. Після порушення кримінальної справи відповідна інстанція повинна повідомити про це місцеву раду не пізніше, ніж на наступний день після порушення справи. Вочевидь, ухвалення закону вдарить по тих депутатах місцевих рад, які шукали захистку в імунітеті – раніше про велику кількість таких осіб, зокрема серед „реґіоналів", які мають проблеми з законом, неодноразово повідомляв міністер внутрішніх справ України Юрій Луценко.

МЗС занепокоєне антиукраїнською пропагандою в ЗМІ Росії

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ занепокоєне антиукраїнськими висловлюваннями в російських засобах масової інформації і відсутністю реакції на них російських високих посадових осіб, повідомив 4 квітня керівник пресслужби Міністерства закордонних справ Василь Філіпчук. Коментуючи факти антиукраїнських висловлювань у російській програмі „Национальный интерес" Дмитра Кисельова в присутності заступника міністра закордонних справ Росії Григорія Карасіна, В. Філіпчук наголосив, що Україна неодноразово звертала увагу офіційних чиновників Росії на антиукраїнські настрої, що нав'язуються російській авдиторії з боку російських ЗМІ. „Численні випадки фальсифікації внутрішнього життя нашої країни, історії українського народу і взаємин між Україною і Росією, що все частіше звучать в інформаційному просторі Росії, є прямим втручанням у суверенні справи нашої держави, а також виходять за межі політичної етики і загальновизнаних норм міжлюдського спілкування", – сказав В. Філіпчук.

Президент України підвів підсумки виборів у телезверненні

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко закликав політичні сили, що пройшли на виборах до парляменту, підписати пакт про стабільність. Про це Президент заявив у своєму традиційному суботньому радіозверненні 1 квітня. В. Ющенко наголосив, що у цьому документі мають бути відображені спільні для всіх політичних сил принципи консолідації суспільства. Він визнав, що занепокоєний „чварами" навколо розподілу посад, але сподівається на створення саме демократичної коаліції. Він також закликав силовиків і суди прискіпливо розслідувати випадки маніпулювання з підрахунком голосів і притягти винних до відповідальности. Президент заявив, що підрахунок голосів відбувся без масових фальсифікацій, як це було, за його словами, у 2004 році.

Вручення державних відзнак львівським діячам культури

ЛЬВІВ. – Семеро достойних 31 березня отримали нагороди з рук міністра культури та туризму України Ігоря Ліхового. Серед них орденами відзначено наукових співробітників Національного музею ім. Шептицького: орден „За заслуги" III ступеня отримав Микола Батіг, а орден Княгині Ольги III ступеня – Євгенія Дзядик. Звання народного артиста України привоєно Степанові П'ятничку – солістові театру „Не журись!". Заслуженими діячами мистецтв України стали професор Львівської державної музичної академії ім. М. Лисенка Богдан Каськів і завідувач художньо-меморіяльного музею Олекси Новаківського Любов Волошин, а званням Заслуженого працівника культури України відтепер пишатимуться директор Національного музею у Львові Ігор Кожан і директор Львівського палацу мистецтв Роман Наконечний. Відповідний указ про нагородження підписав Президент України ще до Дня працівників культури, визначаючи їхню особливу ролю у творенні майбутнього держави.

Львів вшанував Понтифіка

ЛЬВІВ. – 2 квітня тисячі львів'ян узяли участь у хресному ході „За щасливу долю України" – організованого за благословенням Владики Ігоря (Возняка), Архиєпископа Львівського. Хресна дорога була також присвячена річниці від дня смерти Папи Івана Павла II, який помер 2 квітня 2005 року. Попереду колони йшли священики, які несли Хрест Господній, роблячи зупинки та читаючи молитви і закликами до людей бути терпимими. Львів'яни урочисто пройшли центром міста. З самого ранку біля пам'ятника Іванові Павлові II зібрались люди, запалюючи лямпади та приносячи живі квіти. У храмах греко- та римо-католицьких церков відбулись Богослуження. Усі вірні прийшли до собору Святого Юра, звідки кількатисячною колоною рушили центральними вулицями міста. Львів'яни пам'ятають діяння Папи Івана Павла II, в тому числі і для Української Церкви. Таким чином Львів долучився до багатьох міст світу, в яких того ж дня вшановували пам'ять про великого Понтифіка. „Він любив нашу Церкву та цікавився нею, спричинився до того, щоб якнайшвидше для неї закінчилися митарства невизнання", – цитує Владику Ігоря прес-служба УГКЦ.

Україна визнана центром міжнародної міграції

КИЇВ. – Україна входить у першу п'ятку країн, де проживають міжнародні мігранти, і займає четверте місце в цьому списку. Про це мовилося 3 квітня в новому докладі Генерального Секретаря ООН Кофі Анана, представленому на розгляд учасників 39-ої сесії Комісії з народонаселення і розвитку. Як повідомляє Центр новин ООН, чисельність мігрантів з інших країн, що проживають на території Росії, в 2005 році досягла 12.1 мільйонів осіб. З цим показником, який складає 6.4 відсотка від загального числа мігрантів у світі, Росія займає другу позицію після США (38.4 млн. осіб, або 20.2 відсотка). Третє і четверте місце займають, відповідно, Німеччина (10.1 млн., 5.3 відсотка) і Україна (6.8 млн., 3.6 відсотка). Крім того, з республік колишнього СРСР в першу „двадцятку" потрапив Казахстан, він займає 17 позицію (2.5 млн., 1.3 відсотка).

Україна взяла останній бастіон – Панаму

КИЇВ. – 30 березня Україна завершила переговори і підписала Протокол про взаємний доступ на ринки товарів і послуг з Республікою Панама в рамках вступу до Світової організації торгівлі (СОТ), повідомили в пресслужбі Міністерства економіки України. У повідомленні наголошується, що підписання цього Протоколу є завершенням переговорів з 45 країнами-членами СОТ. 23 січня ц.р. заступник міністра економіки Валерій П'ятницький заявив, що Україна розраховує до кінця першого кварталу 2006 року завершити підписання двосторонніх протоколів про взаємний доступ на ринки товарів і послуг, необхідних для вступу до СОТ. Двосторонні переговори з країнами-членами Робочої групи з розгляду заявки України на вступ до СОТ були розпочаті в 1997 році.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Президент Польщі перебував у Львові

ЛЬВІВ. – Президент Республіки Польща Лех Качинський 1 квітня з неофіційною поїздкою відвідав Львів. Ці відвідини були пов'язані з реалізацією українсько-польського культурного проєкту – презентацією ораторії „Обітниці Яна Казимира", яка виконуватиметься 1 квітня у латинському Катедральному соборі Львова, а пізніше – у місті Ченстохові, 1 травня цього року. Крім цього, під час перебування у Львові Президент Польщі відвідав Личаківський цвинтар, де поклав вінки до могил польських воїнів та воїнів Української галицької армії, взяв участь у святковій Службі Божій та зустрівся з представниками польської громадськости. „Обітниці Яна Казимира" – твір польського (львівського) композитора XIX сторіччя Адама Солтиса у виконанні митців обох країн під керівництвом відомого диригента, лавреата національної премії України ім.Т.Шевченка Ю. Луцева. 1 квітня цього року виповнюється 350 років від дня складання у вищезгаданому храмі королем Яном Казимиром обітниці посвятити польський народ служінню Матері Божій Ясногурській на знак вдячности за захист від шведів. Згідно з легендою, чудесна поява Божої Матері над Ясною горою у Ченстохові під час облоги польського війська шведами викликала втечу останніх.

Президент Республіки Польща Лех Качинський (праворуч) бере участь у церемонії покладання квітів до пам'ятника загиблим польським воякам на Личаківському кладовищі під час неофіційної поїздки до Львова 1 квітня 2006 р. Відвідини українського міста польським керівником були пов'язані з виконанням українсько-польського культурного проєкту – презентацією ораторії „Обітниці Яна Казимира". Фото УНІАН

Підписання закону за участи представників української громади

ВАШІНҐТОН. – У ч. 13 „Свободи" було вміщено повідомлення про підписання 23 березня Президентом США Дж. Бушем Закону про постійні нормальні торговельні взаємини з Україною, котрий скасовує з України дію поправки Джексона-Веніка. На цій церемонії в Білому Домі були присутні також біля 20 представників України і закордонні українці.

Фото ліворуч (зліва): представники організації – члени Коаліції „Jackson–Vanik": колишній конґресмен з Пенсильванії Чарлз Дотері; Надія МекКонел – президент фундації „США–Україна"; Віра Андрійчик і Зеня Черник – з Української Федерації Америки, Філядельфія; позаду – невідомий ; конґресмен Мікел Фітцпатрик з Пенсильванії; Ігор Ґавдяк – голова Української Американської Координаційної Ради, Вашінґтон; Ірина Куровицька – голова Союзу Українок Америки, Ню-Йорк; Тарас Левицький – художній директор танцювального ансамблю „Волошки", Філядельфія.

Фото 2 (зліва): Уляна Мазуркевич – голова Українського Комітету Оборони Прав Людини, Філядельфія; Посол України в США Олег Шамшур; Сенатор Ричард Луґар, Юліян Куляс – голова Фундації „Спадщина", Чикаґо.

Фото 3 (зліва): Іван Гевко „Millennium Corporation"; Михайло Савків, президент, УККА; Конґресмен Том Лантос; Уляна Мазуркевич.

Нова ера...

(Закінчення зі стор. 1)

Тому я хотів би, щоб усі парляментські сили підписали „стабілізаційний пакт", у якому окреслювалися б загальні принципи національної єдности. Гармонійний регіональний і соціяльно-економічний розвиток нашої країни - загальна мета, про досягнення якої повинні зуміти домовитися всі партії. Думаю, що тоді і новий уряд, і льояльна опозиція визнають політичні кордони, що стабілізують націю і ґарантують нам демократичну еволюцію.

Якщо в період після виборів політичне життя зведеться до перетасування урядових посад, за якого провідників партій більше цікавлять портфелі міністрів і головування в престижних комітетах парляменту, ніж досягнення конкретних політичних результатів, то успіх виборів і можливість для України зробити крок уперед можуть виявитися під загрозою.

Тому парляментська більшість повинна окреслити своє бачення, визначитися з тим, прийняття яких законодавчих актів і урядових програм вона буде домагатися і, що найважливіше, знайти професіоналів для досягнення результатів. Це мінімум, якого очікують виборці.

Після Помаранчевої революції для України відкрилися нові економічні обрії. Наші торговельні взаємини зі Сполученими Штатами й Европейським союзом досягли нових висот.

Ми сподіваємося вступити цього року до Світової організації торгівлі. Ми здійснили тверді і давно назрілі реформи, що містили в собі введення ринкових цін на енерґоресурси, лібералізацію банків і покращення захисту інтелектуальної власности.

У короткотривалому періоді основним джерелом економічного росту і створення нових робочих місць залишиться розширення внутрішнього споживчого попиту.

Будуть потрібні додаткові кроки для підвищення рівня нашої освіти, охорони здоров'я і системи соціяльного забезпечення.

Повинні просунутися судова реформа і боротьба з корупцією. В центрі нашого порядку денного - розвиток транспортної інфраструктури, розробка, виробництво й ощадливе використання енерґоносіїв, поряд з продажем стратеґічним інвесторам державних підприємств на відкритих авкціонах з метою модернізації застарілих і недофінансованих виробничих потужностей.

У 2004 році ми почали відновлювати довіру суспільства до уряду, почавши новий діялог, що привів до більшої відкритости, нових свобод і відродження національної гордости.

Переваги виборців свідчать про зрослу підтримку европейських демократичних цінностей.

Знаходження правильної формули для завершення першого досвіду України в галузі парляментської демократії і формування уряду стане важливим іспитом на найближчі кілька тижнів.

Вибори до Верховної Ради України

Відомості про підрахунок голосів виборців

В попередньому числі „Свободи" було подано повідомлення Центральної виборчої комісії, коли ще не були опрацьовані усі протоколи виборчих округів. Подаємо вислід виборів станом на 30 березня 2006 року, коли було опрацьовано 100 відсотків протоколів по Україні.

В межах України:

Партія (бльок)	*Відс. „за"*	*голосів*
1. Партія Реґіонів	32.12	8,144,485
2. Бльок Юлії Тимошенко	22.27	5,648,345
3 Бльок „Наша Україна"	13.94	3,536,459
4. Соціялістична партія України	5.67	1,439,624
5 Комуністична партія України	3.66	928,501

В межах закордонного виборчого округу:

1. Бльок „Наша Україна"	39.97	13,637
2. Партія Реґіонів	21.15	7,218
3. Бльок Юлії Тимошенко	17.39	5,935
4. Соціялістична партія України	2.16	737
5. Комуністична партія України	0.80	275

Уряд плянує запровадити мінімальну погодинну платню з наступного року

КИЇВ. – Кабінет Міністрів України має намір запровадити мінімальну погодинну оплату праці з 2007 року – як державну соціяльну ґарантію, повідомила 3 квітня прес-служба віцепрем'єра В'ячеслава Кириленка, посилаючись на законопроєкт, схвалений на засіданні урядового комітету. Передбачається, що розмір мінімальної погодинної заробітної платні встановлюватиметься щорічно разом з розміром щомісячної мінімальної платні законом про державний бюджет України на відповідний рік, з урахуванням прожиткового мінімуму і середньої платні. Кабмін має намір запропонувати Верховній Раді внести відповідні зміни до Закону „Про оплату праці" і Кодексу законів про працю. Для подання цього законопроєкту для затвердження в Раду його мають схвалити на засіданні Кабміну. Держбюджет-2006 передбачає підвищення мінімальної платні з 1 січня з 332 гривень до 350 гривень, з 1 липня - до 375 гривень, з 1 грудня - до 400 гривень.

УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

З. Мусауї може постати перед смертним вироком

АЛЕКСАНДРІЯ, Ва. – Суд присяжних 3 квітня вирішив, що стосовно Закаріюса Мусауї – єдиної особи, притягнутої до відповідальности в Америці за причетність до нападів 11 вересня 2001року – може бути винесено смертний вирок.З. Мусауї, який є громадянином Франції, визнав себе винним у плянуванні викрадення літака та інших злочинах. Після оголошення судом рішення присяжних у Вірджинії З. Мусауї вигукнув: „Ви ніколи не отримаєте моєї крови. Алах вас усіх прокляне". Рішення присяжних відкриває шлях до наступного етапу судової справи, під час якої має бути вирішено чи заслуговує З. Мусауї на страту, чи на довічне ув'язнення.

К. Райс і Дж. Стро провели переговори в Багдаді

БАГДАД, Ірак. – Секретар Державного департаменту США Кондоліза Райс і міністер закордонних справ Великої Британії Джек Стро несподівано відвідали Багдад, де 2 квітня проводили переговори з іракськими політиками. К. Райс та Дж. Стро намагалися переконати керівництво країни якнайшвидше зформувати уряд національної єдности. 31 березня під час візити до Британії виступаючи з промовою про американську зовнішню політику секретар Державного департаменту Кондоліза Райс визнала, що США припустилися тисячі тактичних помилок в Іраку. Однак, К. Райс висловила переконаність, що США з самого початку мали рацію, почавши акцію в Іраку і усунувши від влади Садама Гусейна. Держсекретар також наголосила, що США намагатимуться розв'язати іранське питання дипломатичними методами. Тим часом британський міністер закордонних справ Джек Стро сказав, що під час переговорів з іракським прем'єром Ібрагімом аль-Джафарі та президентом Джалалом Талабані йшлося про формування іракського уряду. На думку багатьох спостерігачів, прем'єр аль-Джаафарі останнім часом перебуває під значним тиском, багато політичних провідників вимагають, аби він не висував своєї кандидатури на прем'єрство у новій адміністрації. За словами багатьох політиків, він не є тим політиком, який зможе об'єднати іракську націю.

„Торнейдо" навістило південно-центральні штати

ДАЄРСБУРҐ, Тен. – Загони рятувальників продовжують розбирати завали на території восьми центральних штатів США, якими в ніч на 3 квітня перелетіли численні „торнейдо". За повідомленнями місцевої влади, число загиблих в результаті стихійного лиха вже досягло 28 осіб. Найбільше жертв в штаті Тенесі, де під уламками знайшли 24 особи, зокрема немовля. Ще чотири особи загинули в штатах Ілиної і Мізурі. При цьому сотні жителів одержали поранення різного ступеня важкости. Тільки в штаті Тенесі в лікарнях знаходяться не менше 75 осіб, причому 17 з них – у критичному стані. Декілька сотень людей залишилися без крівлі над головою, а більш ніж 300 тисяч мешканців штатів – без електроенергії. Експерти повідомляють, що кількість людських жертв стихії може зростати. Синоптики вважають, що причиною руйнівного „торнадо" стали потужні грозові зливи, й уже найближчим часом прогнозують нові „торнейдо".

Подав у відставку чільний конгресмен-республіканець

ВАШІНҐТОН. – Том Ділей, американський конґресмен і один з радників Президента Джорджа Буша, 4 квітня подав у відставку. Президент США заявив: „Моя реакція: це надзвичайно складне рішення для того, хто справді отримував задоволення, представляючи в Конґресі інтереси жителів Тексасу. Я щиро зичу йому всього найкращого", – сказав Президент Дж. Буш. Конгресмена звинувачують у корупції. У вересні минулого року, коли суд у Тексасі висунув йому звинувачення, Т. Ділей покинув посаду провідника республіканської більшости в Палаті Представників.

У Білорусі арештовано колишнього посла Польщі

ВАРШАВА. – Прем'єр-міністер Польщі Казімєж Марцінкєвіч зажадав від Білорусі звільнення з в'язниці колишнього польського посла до Мінська, арештованого за участь в акціях протесту проти білоруського президента Олександра Лукашенка. Стоячи поруч з 72-річним батьком дипломата, який розпочав 4 квітня голодування, К. Марцінкєвіч назвав арешт ганебним: „Пане Лукашенко, я вимагаю звільнення польського дипломата. Я вимагаю цього не лише тому, що він є колишнім послом Польщі, але й тому також, що йдеться про людину, яка наразі потребує медичної допомоги". Маріюша Машкєвіча було засуджено до 15 діб позбавлення волі за участь у несанкціонованому вічу. Він заявив, що зазнав побиття під час примусового утримання. Невдовзі після арешту його перевезено до лікарні через проблеми з серцем.

Тисячі осіб вшанували пам'ять Івана Павла ІІ

РИМ. – Сотні тисяч прочан 2 квітня зібралися у Римі, відзначаючи першу річницю від дня смерти Папи Івана Павла ІІ. Увечорі до вірних звернувся Папа Бенедикт XVI. Тим часом по всій Польщі проходили спеціяльні відправи, а Служби Божі просто неба з запаленими свічками відбулися у Варшаві та Кракові. Напередодні вшанування річниці від смерти понтифіка один з польських підприємців, власник комп'ютерної компанії Ришар Краузе купив у лікаря з Ню-Йорку, який свого часу успадкував будинок від своїх польсько-єврейських родичів, колишній сімейний будинок Івана Павла ІІ і передав його у власність Римо-Католицькій Церкві. У цьому будинку в місті Вадовіце Кароль Войтила народився у 1920 році і провів перші вісімнадцять років свого життя. Коли будинок виставили на продаж минулого року, польська Католицька Церква заявила, що хотіла б придбати його. Однак, церковні власті вважали ціну в один мільйон долярів занадто високою. У будинку тепер міститься папський музей, який щодня відвідує близько п'ять тисяч осіб. Тим часом до могили Папи під Базилікою Святого Петра у Римі кожен день приходять тисячі людей різних національностей. Прочани хочуть провести кілька хвилин у тиші перед місцем поховання Івана Павла ІІ. За цей рік про нього було знято кілька кінофільмів. А новий понтифік Бенедикт XVI у своїх промовах дуже любить цитувати свого попередника.

Нові звинувачення проти С. Гусейна

БАГДАД, Ірак. – Садам Гусейн, можливо, отримає смертний вирок раніше, ніж буде розглянено всі звинувачення, оголосив 4 квітня Іракський суд, в якому відбувається процес над С. Гусейном. Колишній президент і шість його спів-підзахисних будуть офіційно звинувачені у геноциді проти курдів. Військові дії проти курдських громад у 1980-их роках на півночі Іраку вважають найбільшими злочинами, скоєними за часів С. Гусейна. У висліді тих акцій загинули принаймні 180 тисяч осіб. Після того, як обвинувачі вивчили тисячі документів, заслухали свідків, вони заявили, що готові передати докази. Тепер суддя має визначити день трибуналу. Однак, ці звинувачення на адресу С. Гусейна не включають газову атаку у місті Галабджа, що сталась у тому самому році. Судді кажуть, що цю справу ще вивчають. Можливо, С. Гусейнові так ніколи і не доведеться відповідати за інші скоєні злочини, окрім тих звинувачень, які йому вже висунули: мова йде про справу селища Дуджаїл, коли у 1982 році загинуло сто сорок вісім курдів.

Таджикистан спрощує візовий режим для 68 країн

ДУШАНБЕ, Таджикистан. – Уряд Таджикистану ввечері 31 березня схвалив постанову про спрощення візового режиму для громадян 68 держав. Зміни зокрема стосуються держав - членів Європейського Союзу, Норвегії, Швайцарії, США, Японії, Південної Кореї, Китаю, Ізраїлю, Ірану, Туреччини, низки країн Східньої Европи і Близького Сходу. Упродовж одного місяця МЗС Таджикистану повинен підготувати документи, що спрощують процедуру отримання в'їзної візи. Тепер громадяни цих країн зможуть одержувати візи безпосередньо після прибуття в одне з трьох міжнародних летовищ республіки. У разі ж запиту про отримання візи в консульських представництвах Таджикистану за кордоном термін розгляду її видачі зменшуються з 45 до трьох днів. Нагадаємо, що в грудні 2005 року представники міжнародних організацій і дипломати, акредитовані в Таджикистані, звернулися до Президента країни Емомалі Рахмонова з відкритим листом з проханням спростити візовий режим щодо громадян Евросоюзу, США, Ізраїлю і Японії.

Перший повний Шекспір іде з молотка

ЛОНДОН. – Одна з найважливіших книжок англійської літератури – перше повне видання п'єс Шекспіра – буде виставлена на авкціоні у Лондоні. Це рідкісне видання може продатися за суму близько 5 млн. долярів. Усього цю книгу було видано першим накладом у 750 примірників, з яких лишилося приблизно третина і лише кілька з тих у повному вигляді. За життя Шекспіра повне зібрання його творів не виходило. Це видання з'явилося 1623 року через сім років після його смерти. Воно було організоване його друзями, а ввійшло до книги 36 п'єс, 18 з яких до того не видавалися. Серед цих останніх – „Дванадцята ніч" та „Макбет". Авкціон відбудеться 13 липня. Книгу продає Теологічна бібліотека доктора Вільямса у Лондоні.

Росія попередила Білорусь, що газ подорожчає

МОСКВА. – Голова російської компанії „Ґазпром" заявив, що Білорусь має платити за російський газ ціну, що у п'ять разів більша за теперішню. Керівник „Ґазпрому" Олексій Мілер сказав білоруському міністрові енергетики, що російський газ має постачатися за цінами, які платять країни Европи. „Ґазпром" повідомив Білорусі, що п'ятиразове підвищення цін на газ набере чинности на початку наступного року. У той таки час оглядачі зазначають, що у разі як подібне п'ятиразове збільшення ціни на російський газ таки відбудеться, економіка Білорусі яка й досі послуговується радянською моделю, зазнає потужного удару.

А. Рахман отримав політичний притулок

РИМ. – Італія 30 березня надала політичний притулок афганцеві Абдулі Рахманові, якому загрожувала смертна кара через навернення у християнство. Спецслужби Італії супроводжували А. Рахмана з Кабулу до Риму. Тим часом у Афганістані речник „Талібану" засудив звільнення А. Рахмана. За його словами, цей випадок свідчить про залежність афганського уряду від чужоземних сил. Парлямент Афганістану заявив, що розслідуватиме обставини, за яких звільнили А. Рахмана.

В Іраку звільнена американська журналістка

БАГДАД, Ірак. – Американська журналістка Джіл Керол, працівниця газети „Кріштієн Саєнс Монітор", викрадена в Іраку 7 січня, звільнена. Про її звільнення оголосив іракський політик Тарік аль-Гашимі 30 березня. 28-річна Дж. Керол заявила, що більшість часу вона перебувала у малій кімнаті, а її захоплювачі поводилися з нею добре. Мало відоме угрупування „Бригада помсти" (Revenge Brigade) заявило, що вони звільнили Дж. Керол тому, що американський уряд виконав деякі їхні вимоги, звільнивши жінок в'язнів з іракських тюрем. 2 квітня, літак, яким поверталася Дж. Керол, приземлився у Бостоні, де на неї чекали батьки і сестра-близнючка Кеті. Наступного дня вона відвідала головну квартиру газети, для якої працювала, де дякувала всім за намагання і спроби про її звільнення. А в заяві, котру оприлюднила вищезгадана газета, Дж. Керол заявила, що в останній вечір перед звільненням її змусили бути учасником пропагандивного відео. „Я, живучи у ворожому довкіллі, під їхньою контролею, погодилась, бо хотіла повернутися додому живою", – сказала вона.

За матеріялами ЗМІ

„Аеросвіт" будує повітряні мости у світі

Коли я піднімався на 29-ий поверх велетенського будинку „Грейбар" в центрі Ню-Йорку, де міститься Представництво в США „Українських авіоліній Аеросвіт", то думав про далекий квітневий день 1923 року, коли у Харкові було засноване перше авіопідприємство - Українське акційне товариство повітряних сполучень „Укрповітряшлях". Учасники цієї події могли тільки мріяти про те, щоб українське авіопідприємство не тільки мало своє представництво в далекій Америці, а регулярно здійснювало лети через океан.

Така мрія багатьом на той час могла видатися фантастикою, адже перший лет через Атлантику стався тільки у травні 1927 року. Товариство ж тоді спромоглося придбати тільки чотири літаки, які двічі на тиждень літали на лініях Харків - Полтава - Київ і Харків - Єлисаветград - Одеса, але тільки влітку.

Перша в Україні (і друга в СССР) закордонна авіолінія відкрилася в 1928 році з Харкова до Ірану. Але вже через два роки цивільна авіяція України втратила самостійність і стала частиною єдиної в СССР авіокомпанії „Аерофлот". Хоча саме українські комерційні літаки Костянтина Калініна були тоді першими і наймасовішими в СССР.

В бюрі „Аеросвіту" мене зустрів генеральний представник цієї авіокомпанії в США Микола Кравець, знайомство з яким зміцнює не тільки те, що ми обидва почали шлях до Америки з Черкащини, а й однаковий початок авіаційної служби в Києві - він був авіяційним інженером-механіком, а я - просто механіком, але літаки і двигуни для кожного були ті ж самі. Свого часу Микола Кравець закінчив Київський інститут інженерів цивільної авіяції, працював на авіозаводі, потім пішов на курси з приготування працівників закордонних представництв (він володіє англійською, французькою, російською мовами), від 1967 року працює за кордоном, з 2003 року - генеральним представником „Аеросвіту" в США.

В тиші бюра тривала напружена праця - реґіональний директор Костадин Ботєв, фахівці Наталя Галинська, Ірина Вольська та Олег Ковальський були зайняті повсякденними турботами з бронювання місць, приготування проїзних документів, вирішення різних питань, пов'язаних з обслуговуванням пасажирів.

На летовищі ім. Кенеді, яке приймає київські літаки, в цей час працювали два інші фахівці представництва - колишній летун Юрій Шутов та інженер Юрій Трухин.

Левко Хмельковський

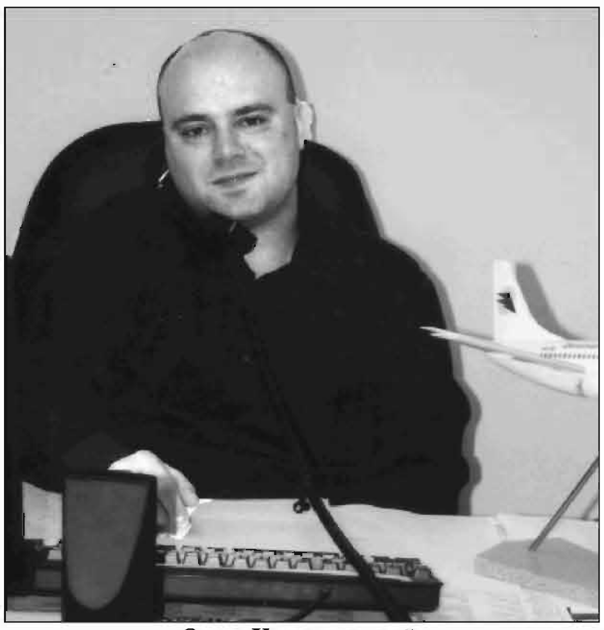

Зліва: *Ірина Вольська, Наталя Галинська і Генеральний представник „Аеросвіту" в США Микола Кравець*

АероСвіт УКРАЇНСЬКІ АВІАЛІНІЇ AeroSvit UKRAINIAN AIRLINES

Реґіональний директор Костадин Ботєв

Олег Ковальський

Усе про „Аеросвіт - Українські авіялінії"

Авіокомапнія „Аеросвіт" заснована у 1994 році і тепер посідає перше місце в Україні за числом перевезень і динамікою їх зростання. „Аеросвіт" здійснює 36 відсотків усіх перевезень українських авіокомпаній.

30 березня 2003 року „Аеросвіт" відкрив трансатлантичну лінію Київ – Ню-Йорк й відтоді перевіз за цим маршрутом 185 тисяч пасажирів і 4,5 тис. тон вантажів. Компанія разом зі своїм партнером – компанією „Дельта" – забезпечує підвезення пасажирів до свого рейсу через океан з 28 летовищ США і плянує розширити цю мережу до 39 летовищ. В Україні рейс з Ню-Йорку узгоджується з летами до 12 найбільших міст, а також до ряду держав Европи та Азії.

„Аеросвіт" має найбільшу в Україні мережу регулярних маршрутів – 35 авіоліній до 27 країн світу і 12 напрямів в Україні.

В серпні минулого року „Аеросвіт" першим в СНД впровадив, починаючи з лінії Київ – Ню-Йорк, електронний продаж квитків і тепер понад 20 відсотків квитків на трансатлантичній лінії продає через електронні носії інформації. У 2006 році ця технологія буде впроваджена на більшості міжнародних маршрутів.

„Аеросвіт" має два літаки „Боїнґ-767" для далеких летів і 10 машин Боїнґ-737 для середніх відстаней. Нинішнього року буде придбано ще три літаки „Боїнґ", а у найближчі 5-6 років число машин зросте до 42, в числі яких буде 8 – для далеких летів.

У 2006 році „Аеросвіт" отримав сертифікат Міжнародного авдиту експлуатаційної безпеки – визнання відповідності жорстким вимогам Міжнародної асоціяції повітряного транспорту (IATA).

В цій будівлі розміщено представництво „Аеросвіту"

Мова чекає справедливости

Висока хвиля колючих передвиборних протистоянь спадає в шовковисту долину неминучих компромісів. Маємо надію, що один з них стосуватиметься хибної ідеї Партії Регіонів надати російській мові статус офіційної чи й другої державної в Україні.Тепер Віктор Янукович дістав чудову нагоду відмовитися від цього не тільки деструктивного, але й юридично нездійсненного наміру. Бо щоб привести цю ідею до рівня парламентського рішення, спочатку потрібно було б внести зміни в текст Конституції, а для того, в свою чергу, треба було б зібрати 301 депутатський голос плюс одержати згоду Президента. Тобто теоретично це цілком безнадійний проєкт. Тим часом відмова від нього, а заодно й відмова від ще безглуздіших плянів запровадити в країні федеральний устрій, тобто розірвати ще й так внутрішньо не до кінця єдину Україну на окремі території чи „землі", означала б практичне започаткування політики, висловленої в одному з найпопулярніших гасел Помаранчевої революції: „Схід і Захід – разом!".

Чому саме такий розвиток подій виглядає можливим з боку В. Януковича, досить проникливо відповів Фредерік Кемпе у „Wall Street Jornal" напередодні виборів: „Головні політичні гравці загалом грають згідно з демократичними засадами. навіть російськомовні підприємці зі Сходу України, які в один час сподівалися, що буде краще, якщо країну поділити, тепер розуміють, що їхні економічні інтереси виграють за умови міцної національної єдности, майбутнього членства в Европейському союзі і незалежности від Росії...".

Крім того, В. Янукович має ще одну перевагу: російськомовні українці Донбасу, Сходу і Півдня України в цілому, не матимуть до нього претензій, якщо тема якогось особливого статусу російської мови зійде геть з порядку денного. На що ж нарікати, коли російській мові в Україні не тільки нічого не загрожує, але вона, за інерцією постсовєтизму, зберігає своє панівне становище, несправедливо здобуте в ті століття й десятиліття, коли царська і комуністична влада методично принижували і нищили українство. Несправедливість – категорія історична. А справедливість? Ось нехай доведе путінська Москва свою демократичність – нехай надасть українській мові в Росії статус другої державної, адже ж там українців – десятки мільйонів.

Тема російської мови – це передвиборна політична спекуляція. Коли наприкінці лютого Верховна Рада Криму прийняла рішення провести в автономії референдум з приводу доцільности надання російській мові статусу другої державної, прем'єр-міністер кримського уряду Анатолій Бурдюгов визнав: „Лжеполітики в черговий раз хочуть ввести народ в оману, сьогодні в них тільки одна мета – політична реклама".

А тим часом в тому самому Криму, в Саках, голодівку оголосила вчителька Ірина Ямнич, бо її єдиний в школі початковий україномовний кляс хочуть ліквідувати. А тим часом на кінець минулого року тільки 20 відсотків накладів періодичних видань в Україні були україномовні. А тим часом з початком цього року на 59 книжок, котрі видаються в Україні, тільки одна – українською мовою. А тим часом влада в Харкові надає російській мові статус „регіональної" в цьому місті. Насправді ж весь цей лицемірний захист російської мови в Україні означає тільки одне – що російськомовне „населєніє" не хоче вивчати українську мову, державну в незалежній Українській державі – в тій державі, в якій майже 80 відсотків народу – це етнічні українці.То, може, заспокоївши нерви після виборчих баталій, провідні політичні сили все ж усвідомлять, що узаконення двомовности в Україні назавжди унеможливить відродження української?

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про завжди актуальну тему

Скільки разів уже довелося у моїй довгій праці у редакції „Свободи" писати на тему нашої мови та її уживання? Важко це перечислити, а фейлетонів О-КИ призбиралося понад тисячку та ніхто, навіть їхній автор, не буде їх переглядати та реєструвати їхні теми.

Але оця тема – українська мова – паки і паки повертається на думку дослівно „вдень і вночі" і насуває думки, різні приклади (не дуже оптимістичні...) та таке „побожне бажання", щоб вона не була завжди такою актуальною так в нашій батьківщині, як і тут, на американській землі.

На жаль, так воно зараз не є, і її уживання та проблеми, з цим зв'язані, постійно мусять бути у нашій уваві та у нашій журбі. Це не тільки тому, що ми, члени нашого тижневика „Свобода", є оцими доволі вже нечисленними „жрецями" нашої мови, яку пропаґуємо, нею пишем, але бажаємо собі, щоб її якнайбільше ще вживали усі члени нашої спільноти, яким доля веліла проживати на американській землі та тут вирощувати українські родини.

Це також тому, що проблема уживання української мови стоїть (на жаль!!!) сьогодні далі актуальною в українській державі – як це бачимо з постійних статтей, доповідей та живих доказів у зустрічі з материком. Ніде правди діти, що на молоде українське покоління впливає постійно та самозрозуміло його оточення, а з цим і звичайне щоденне життя. Але не можна промовчувати сумної дійсности, що оце т. зв. „старше покоління" ніяк не прикладає належної уваги до цієї так болючої та завжди актуальної теми.

Це можна особливо завважити у цьому „звичайному" щоденному житті у розмовній мові наших друзів, у зустрічах з українською громадою, ба навіть у публічних доповідях чи „словах у дискусії". Байдуже відношення до української, „матірньої мови" завважуємо часто у доповідях, публічних дискусіях чи таки просто у щоденних розмовах з друзями чи зустрічними, не згадуючи вже уживання її „на письмі", що для нас, журналістів – щоденний хліб, але для пересічного громадянина щораз рідший засіб комунікації, який тепер так часто заступає комп'ютер чи інший електронний, дуже догідний, середник порозуміння.

Так вже тепер є, що технічні, загально прийняті засоби відсунули далеко на дальний плян звичайне писання, що було „колись" чи не єдиним способом взаємної інформації. Хто сьогодні бере в руку перо, щоб „щось" написати? Кому, отже, з молодого покоління важливе знання писання, а вже зокрема писання рідною мовою? Але де будуть шукати відповідного для себе підсоння нові українські письменники, поети, співці? Одне певне – вони не знайдуть потрібного „натхнення" на холодному екрані...

Аж лячно подумати та уявити собі як воно буде „колись" без писаного слова... А з цим без його знання у батьківській мові.

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

— SVOBODA —

Головний редактор – Ірена Ярошевич

Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич,

Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07064.

[illegible] $55,00 [illegible] – $65,00. [illegible]

$45,00 [illegible] – $50,00. [illegible] – $1,00.

[illegible] „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07064 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Директор видань	– д-р Володимир Прохоренко e-mail: prochorenko@unamember.com	(973) 292-9800 дод. 3034
Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пендюола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Два Кравчуки – одна ідея

Небувала, хвилююча новина: у „Свободі" вже маємо два Кравчуки, а у них – спільна ідея щодо рідної мови! „Жодної поступки іншій мові", – пише Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, і подає розумні поради, як це можна осягнути (*„Свобода", 10 березня*).

Доречно пригадати Леоніда Кравчука, який у 1991 році не приймав ніякої поступки у російській політиці і саме цим осягнув нашу самостійність без пролиття крови.

Дай Боже, щоб нарешті пробудилася наша гордість і любов до української мови. Тоді, без сумніву, наші професори університетів, Верховна Рада та весь народ заговорять українською мовою.

Всі імперії, включно з російською, вживають психологію панування та формулу „діли і пануй", що на короткий час дає бажані результати.

Варто пригадати, як у минулих століттях від чужої мови нас лікував Богдан Хмельницький. Це швидка і успішна терапія, що дає добрі наслідки.

Степан Паньків,
Порт Шарлот, Фла.

У листах – надії і тривоги

Вибори Верховної Ради, утвердження державної мови, пробудження духовности в Україні – провідні теми листів до редакції наприкінці березня. **Євген Стецьків** з Сарасоти, Фла., переслав твір Олени Безкоровайної з Симферополя „Об'єднаймося ж, брати мої", написаний на Всеукраїнський конкурс учнівської творчости. Олену Безкоровайну, внучку композитора і громадського діяча Василя Безкоровайного, в Українській школі-гімназії навчає вчителька Тетяна Панасюкова. Дівчина була переможницею в кількох літературних конкурсах і продовжує писати на теми любови до українського слова.

Журналіст **Фідель Сухоніс** з Дніпропетровська написав протест проти „дослідження" С. Миронова, який в Інтернеті обстоює своє припущення, що в Україні не було Голодомору 1932-33 років, не було і національного руху в роки Другої світової війни.

Іван Гоцко з Кліфтону, Н. Дж., в статті „З думою про Україну" розповідає про свою зимову поїздку до України і аналізує розклад політичних сил на недавніх виборах. Він пише: *„Ще твердіше стаю на бік першого народного Президента Віктора Ющенка, бо в ньому бачать провідника нації навіть ті, хто ставиться до нього критично, бо ні на йоту не відступив Президент від демократії, від ідеалів Помаранчевої революції та обіцянок Майдану".*

У вірші про Майдан „Чужа музика" **Іван Павлюк** з Північної Каролайни закликає до єдности і застерігає від ворогів нації.

Теми становлення церковного життя в Україні порушено в кількох листах. Президент Української культурно-освітньої фундації **Джон Ф. Курі** у великому листі-звіті розповідає про допомогу молоді, яка навчається в УКУ.

Зі **згромадження сестер-редемптористок** надійшла стаття про діяльність цього об'єднання, яке налічує в Україні 110 сестер.

Історик **Володимир Рожко** з Луцька мав інтерв'ю з Митрополитом Рівненсько-Острозької епархії Євсевієм (Віталієм Політилом), відомим просвітителем і керівником навчальних закладів УПЦ КП. Він розповів про відродження українського православ'я на Волині.

Дослідник **Ярослав Стех** в нарисі до 150-річчя від дня народження о. полковника Івана Кипріяна розповів про життя і діяльність цього пастиря українських католиків.

Героїчній постаті Слави Стецько присвятила велику за обсягом поему „Скорботне квіття" **Дарія Рихтицька** з Дітройту. Узагальнюючи образ українок-героїнь, вона пише:

Скільки
Граней
Буття,
Скільки
Істин
Добра –
Захованих
Облич –
Нерозгаданих
Таємниць
У тобі,
Українська
Жінко, є?
Та дар
Найкращий
Твого таланту –
Це священна
Любов
До рідного краю...

Костянтин Михайличенко з Києва повідомляє про нову книжку „Регіональна політика України: формування соціогуманітарних пріоритетів розвитку". Книга поширюється безкоштовно за умови звертання на адресу: вул. Пирогова, 4/26, кв. 20, Київ, 01030 Ukraine або на електронну адресу: ucipr@ucipr.kiev.ua

Іван Даниленко з Сомердейлу переслав два листи від студентів НаУКМА В. Шумського і Тетяни Недорізанюк, які дякують Лідії Кий, Наталі та Іванові Даниленкам за довголітнє фінансування програми харчування бідних, сиріт та студентів-інвалідів.

„Свободі" подякували за публікації **Юрій Кравець** з Житомира (*ч.12*) і співачка **Оксана Стебельська** з Києва (*ч. 6*)

Леонід Петренко зауважив, що згадана 10 березня військова база Форт Бреґ розташована не у Вірджінії, а в Північній Каролайні. Дякуємо!

Уляна Процик пише, що в переліку організацій, які підтримували скасування поправки Джексона-Веніка (*ч. 10*) було подано: Організація відродження України, а має бути – державного відродження (ОДВУ).

Театр в полоні „совєтчини"

Звичайно, дивно і неприємно на 15-му році Незалежности України читати назви вулиць ім. Леніна в Дніпропетровську, Рози Люксембурґ в Симферополі, проспекту Героїв Сталінграду в Києві. Таких назв вулиць – безліч в містах України. Урядовцям міст і населенню давно б уже час усвідомити, щоб і в Україні були імена та події, які заслуговують вшанування.

Але руйнуюча ностальгія іде далі. Відкриваю Інтернет – і з екрану комп'ютера ніби війнуло минулим. Читаю оголошення, що 17 лютого київський „Театр на Подолі" дає прем'єру „В степах України" Олександра Корнійчука. В п'ятитомнику творів О. Корнійчука читаю: „Постановою Ради Народних Комісарів СССР Корнійчуку Олександру Євдокимовичу за п'єсу „В степах України" присуджено Сталінську премію першого ступеня за 1941 рік". О. Корнійчук був драматургом, що віддано служив ідеалам комунізму. Його „Загибель ескадри" – це антиукраїнська п'єса про затоплення з наказу Москви бойових кораблів Чорноморської фльоти Української Народної Республіки. Друга п'єса – „Правда", як сказано в п'ятитомнику, „є великою удачею, в якій відтворено образ генія людства В. Леніна". Автор цих рядків грав у обох п'єсах (ще перед війною) і стверджує великий пропагандивний вплив цих вистав на глядача. А п'єса „В степах України" – це ворожнеча двох голів колгоспів „Смерть капіталізму" – Часника і „Тихе життя" – Галушки за те, як краще будувати комунізм. І хоч п'єса написана в легкому жанрі, все ж не годилося б театру в столиці, на 15-му році Незалежности, коли так потрібні національні постуляти, викликати ностальгію за „щасливим колгоспним життям", трудоднями, та ще й з участю в п'єсі маршала СССР Семена Будьонного. „Камо грядеши", театре український?

Ростислав Василенко,
Заслужений артист України,
Юніон, Н. Дж.

Книга служитиме відродженню

Ректорат, викладачі та учні Рівненської духовної семінарії звертаються з проханням допомогти видати нам книгу „Рівненська духовна семінарія", в якій показано зародження, розквіт, занепад і сучасний стан духовної освіти на Рівненщині.

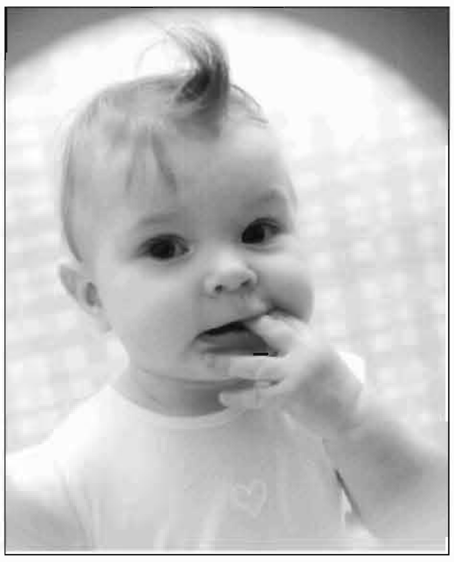

Рівненська духовна семінарія не має на це коштів, а в сучасну пору, коли на Рівненщині переважаюча більшість храмів, парафій, монастирів з волі комуністів і кучмістів потрапила в руки Московського патріярхату, які наводнили російськомовними виданнями нашу землю і ведуть ідеологічну війну з нашою Церквою та з незалежною Україною, видання книги буде важливим внеском у відродження духовности рідного краю. Адреса автора: Володимир Рожко, вул. Липинського 1, кв. 19, Луцьк, 43024 Ukraine. Тел.: (380-3322) 78-90-90.

Володимир Рожко,
Луцьк

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Мая-Марія Нижникевич, доня Оленки та Юрія Нижникевичів з Києва, – нова членка 171-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся і дідусь Маруся та Степан Вельгаші.

Ніколь-Емілія Дейчаківська, доня Оксани Пронич та Миколи Дейчаківского з Брайтон, Миш., – нова членка 233-го Відділу УНСоюзу. Свою доню забезпечили батьки.

Петро-Матей Грицак, син Ореста і Марґарети з Кренфорд, Н. Дж., – новий член 234 Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся Рія і дідусь Петро Грицаки.

Роман Інґрасія, син Лідії Полець та Романа Інґрасії з Сейнт Пол, Мін., – новий член 345-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся Валентина і дідусь Олександер Полеці.

Збори 234-го Відділу УНСоюзу

ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж. – Збори 234 Відділу УНС, відбулися 19 березня 2006 р. після Служби Божої в залі Української католицької церкви св. Володимира в Елизабеті, Н. Дж. Збори відкрив секретар відділу Евген Осціславський. Він привітав присутніх членів, хвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членів відділу і членів Українського Народного Союзу.

Збори пройшли за запропонованим порядком: вступне слово і привітання гостей-членів УНС; прочитання протоколу з попередніх зборів; звіти уступаючої управи і Контрольної комісії; дискусія над звітами; вибори нової управи; вибори делеґатів на 35 Конвенцію УНС; дискусія; перекуска і солодке.

Першим звітував секретар відділу Евген Осціславський, який розповів про свою діяльність в громаді, про участь у Річних зборах Головного уряду, у Річних зборах і Організаційних нарадах Окружного Комітету Північного Ню-Джерзі. Секретар репрезентував УНСоюз на Лемківських пікніках у Бавнд-Бруку і Українському фестивалі в Малапардіс. Секретар дбає про нових членів, кожного року до відділу вписує п'ять і більше нових членів. Е. Осціславський закликав присутніх, щоб його інформували про новонароджених внуків.

Після звіту секретаря, на внесок Едварда Мельничука, уділено абсолюторії уступаючій Управі і присутні приступили до вибору нової управи.

Склад нової управи:

голова – Едвард Мельничук; заступник голови – Орест Загайкевич; секретар – Евген Осціславський; заступник секретаря – Марійка Осціславська; голова Контрольної комісії – Павло Боднаренко; члени – Теодор Юрчак і Ярослав Сосяк; протокулянт – Марійка Осціславська.

Нововибрані члени управи подякували за довір'я.

У дальшій частині зборів приступлено до виборів делеґатів на 36-ту Конвенцію УНСоюзу. Вибрано 2 делеґати: Марійка Осціславська (заступник – Орест Загайкевич); Едвард Мельничук (заступник – Олена Мельничук).

На закінчення члени довго дискутували про майбутність УНСоюзу і про його пресові видання.

Рішенням присутніх призначено з відділових фондів 200 дол. на Стипендійний фонд ім. покійного Евгена Іванціва – довголітнього члена Відділу.

Марійка Осціславська

Учасники зборів в Елизабеті, Н. Дж

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 94-го Відділу УНС

З днем 1-го квітня 2006 року обов'язки секретаря 94-го Відділу перебрав новий секретар:

НЕСТОР ТАТАРСЬКИЙ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Nestor Tatarsky
13249 De Mott Dr.
Warren, MI 48092
Tel.: (586) 756-8229

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 345-го Відділу УНС

З днем 1-го квітня 2006 року обов'язки секретаря 345-го Відділу перебрав новий секретар:

ОЛЕКСАНДЕР ПОЛЕЦЬ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Alexander Poletz
3520 Edwards St. N.E.
St. Anthony, MN 55418
Tel.: (612) 781-8204

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Книжка про ТУМ-Чикаґо прийшла в Україну

В серпні 2005 р. в Україні побачила світ книжка „Мости в Україну", видана Українським культурологічним центром в Донецьку. Тираж книжки був призначений для всіх обласних „Просвіт" України, як також для бібліотек в Україні. Книжка висвітлює працю Товариства Української Мови (ТУМ-Чикаґо) протягом 15 років.З Ужгороду прийшла вістка про презентацію книжки „Мости в Україну" в обласній „Просвіті", де письменник Юрій Керекеш розповів про працю українців в діяспорі і їхній вклад у розвиток української мови і культури. „Просвіта" в Ужгороді разом з працівниками бібліотеки Ужгородського національного університету пропаґуватимуть книжку серед науковців, учителів шкіл, студентських колективів навчальних закладів міста та области. В Рівному відбулося дві презентації книжки „Мости в Україну": 20 листопада в читальні міської „Просвіти" з участю просвітян та молоді, а 8 грудня – в обласній бібліотеці. Надійшли подяки за книжку від обласних „Просвіт" з Запоріжжя, Харкова, Кіровограду та Луганська, від обласної універсальної бібліотеки в Донецьку. На фото: Презентація книжки „Мости в Україну" у Рівному.

Віра Бодпарук Веніс, Фла.

Дитяча бібліотека знищення триває

Про обласну дитячу бібліотеку ім. Панаса Мирного в Полтаві, приміщення якої, тричі перепродане потайки від громади, було ще й підпалене, аби швидше „викурити" книжки, дітей і бібліотекарів, „Свобода" писала в ч. 44 за 2005 р. Тепер добрі люди з усіх куточків шлють на адресу вул. Гагаріна, 5 у Полтаві кошти і книжки, листи зі словами співчуття і підтримки її працівникам і читачам.

Невдовзі мине півроку від того жахливого ранку, коли обгорілі мокрі книжки читальної залі лежали купами на асфальті, а бібліотекарі та їхні добровільні помічники – батьки маленьких читачів, обливаючись сльозами, рятували ті томики, які ще могли послужити дітям. Однак, цей страхітливий злочин і досі не розкрито. І це в місті, де далеко не щодня кидають вибухівку у вікно дитячої книгозбірні.

Почалося з того, що 7 листопада 2002 року „Полтаваоблаґробуд" розрахувався приміщенням обласної дитячої бібліотеки за борги перед акційним товариством „Полтавагаз". Продано його за 185 тис. грн. 31 грудня 2003 року перепродано це приміщення за 225 тисяч гривень іншій комерційній структурі – підприємству „Темп-1". Бібліотека перший договір купівлі-продажу оскаржила в судії його визнано незаконним.

Обласна рада ухвалила ущільнити Полтавську обласну бібліотеку ім. Котляревського і перенести дитячу бібліотеку туди. Після цього стався підпал. Тепер рішення обласної ради про переселення дитячої бібліотеки терміново готується до виконання. Існує загроза, що Полтава може втратити обидві обласні бібліотеки. Хто відповість за такі наслідки?

Ганна Дениско,
Полтава

Просимо людей доброї волі продовжувати акцію допомоги потерпілій від вогню Полтавській дитячій бібліотеці ім. Панаса Мирного, висилаючи книжки на адресу: вул. Гагаріна, 5, Полтава, 36011 Ukraine

Христос Воскрес!

Я напишу
писанку чудову.
Безконечник, зірки й
чатинки. Символ вічний,
==== мойого народу,====
Що сягає корінням в віки...
Я змалюю: хрест, церкву і ясла...
Сорок клинців і тиждень страстний...
===І як Мати Божа у Пилата===
написала слізьми писанки.
Я напишу писанку барвисту,
в мозаїку, в дрібненькі
рядки, щоб культура
і мова сочиста,
протривала ще
довгі віки!

Радість для людства

Задвонили дзвони, запахли паски,
Святково вдягнулись малі діточки.
Пелюстками квіти розсипані днесь,
Пісня врочиста летить до небес.
П'янким ароматом лілеї ясні
Звіщають про світлу радість на землі:
Смертію смерть здолав Він –
поборов усе зло:
Вітаймо достойно побіду з Христом!
Радісним серпанком – гимнами пісень,
Хай сповняться груди вірністю ущерть.
Надія всміхнулась – щезла смерті тьма:
Світле Воскресіння – радість для людства.

Ярина Зоряна,
Мейпл Ґрове, Мін.

Soyuzivka
for all seasons

To book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 141
216 Foordmore Road * P.O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

КАЛЕНДАР ПОДІЙ 2006р.

22 КВІТНЯ
Alpha Kappa Sorority Formal Dinner Banquet.

23 КВІТНЯ
Традиційне святкування Великодніх Свят (Brunch) від год. 11:30 ранку.

28 КВІТНЯ
Ellenville High School Junior Prom.

28 – 30 КВІТНЯ
Spa Weekend – 95-ий Відділ Союзу Українок.

29 КВІТНЯ
„TAPS" Нюйоркський фестиваль пива у Гантері, переїзд автобусом із Союзівки – 20 дол. Спеціяльна ціна за кімнату – 60 дол.

5 – 7 ТРАВНЯ
Ukrainian Language Immersion Weekend offered at SUNY New Paltz

14 ТРАВНЯ
Святкування Дня Матері.

20 ТРАВНЯ
Весільне прийняття.

21 ТРАВНЯ
Communion Luncheon Banquet.

26 – 29 ТРАВНЯ
36-та Конвенція Українського Народного Союзу.

2 – 4 ЧЕРВНЯ
Ukrainian Language Immersion Weekend offered at SUNY New Paltz

3 ЧЕРВНЯ
Весільне прийняття.

5 – 9 ЧЕРВНЯ
Eparchial Clergy Retreat.

10 ЧЕРВНЯ
Весільне прийняття.

11 – 16 ЧЕРВНЯ
УНС – конференція Клюбу Сеньйорів.

16 – 18 ЧЕРВНЯ
Вікенд призначений батькам, що усиновили дітей з України.

17 ЧЕРВНЯ
Весільне прийняття.

18 ЧЕРВНЯ
Святкування Дня Батька на Союзівці.

23 – 24 ЧЕРВНЯ
Пластова Рада куреня Шостокрилих.

24 ЧЕРВНЯ
Весільне прийняття.

25 ЧЕРВНЯ – 2 ЛИПНЯ
Перший табір „Пташат".

25 ЧЕРВНЯ – 7 ЛИПНЯ
Тенісовий табір для дітей.

26 – 30 ЧЕРВНЯ
Exploration Day Camp.

Calling all supporters of Soyuzivka!

WE NEED YOU!

How Can I Become A Member of the New Soyuzivka Heritage Foundation?

"It was clear that the Soyuzivka Heritage Foundation had an important place in the community and I wanted to be part of it."
– Ross Wasylenko, Union, NJ

Join us now in
preserving
Soyuzivka
and celebrating our
Ukrainian Heritage

Every great institution depends on a core of dedicated supporters who are willing to take their commitment beyond the occasional visit and become involved at a deeper level. For the **Soyuzivka Heritage Foundation**, that kind of commitment is essential—and can be exhibited in becoming the first members of the new **Soyuzivka Heritage Foundation**.

There will be many levels of membership, but at the heart of it all, members will be individuals who share the vision of Soyuzivka as the epicenter of the Ukrainian American community, members who desire to promote and preserve their cultural, educational, and historical Ukrainian-American heritage. Since 1952, Soyuzivka has been the hub of the Ukrainian American community, a gathering place to which the descendants of the many waves of Ukrainian immigrants keep returning to experience their rich cultural heritage and to meet other Ukrainian Americans. Today, in the establishment of a **Soyuzivka Heritage Foundation**, Ukrainian Americans and supporters of Soyuzivka join in their efforts to preserve this cultural jewel.

Many of these descendants are experiencing a renewed interest in their ethnic roots. The **Soyuzivka Heritage Foundation** is an initiative to re-educate both young and old in an effort to maintain a proud heritage.

Members will be people who enjoy Soyuzivka enough to want to give something back – to make a personal investment in its exhibits and programs, and renovation and preservation initiatives— for themselves and for their community.

You can be sure that your membership commitment to the Soyuzivka Heritage Foundation, at any level of support, WILL make a difference.

Membership Options (Annual Fee) and Benefits:

Individual	**$100.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop**
Students 17- 23	**$ 40.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop**
Seniors over 65	**$ 30.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop**
Family (children under 16)	**$150.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop**
Corporate	**$500.00 (10% discount for 1 catered company party event at the Soyuzivka annually)**

Special Membership Categories:

Partner	**$300.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop and a commemorative brick**
Heritage	**$500.00 (pay no entrance fee, parking/pool fees) 5% discount in gift shop; "Plant-a- tree" with commemorative plaque and permanent recognition in the Heritage Founders Circle display**
Legacy	**$1,000.00 (lifetime no entrance fee, parking/pool fees and a 5% discount for all Soyuzivka services; permanent recognition in the Heritage Founders Circle display**

All members who join prior to July 31, 2006, will receive a Soyuzivka logo tote bag.

There are other ways to donate as well...Every Donor $ is appreciated...
The Bilous Foundation recently donated $1500 for upgrading the PA system.
The Chornomorski Khvyli Plast Kurin is organizing a fund-raiser for new pool equipment.
The UNA Seniors and Spartanky Plast Kurin is sponsoring a children's playground project.
Contact Nestor Paslawsky with your ideas...845-626-5641

Membership form

name ______________________________

address ______________________________

city ______________________________

state ______________________________

zip code ______________________________

email/ phone ______________________________

Send form and check to:
Soyuzivka Heritage Foundation , 2200 Route 10, Parsippany NJ, 07054

Individual	$100.00 ____		
Seniors over 65	$ 30.00 ____	Family (children under 16)	____$150.00
Students 17- 23	$ 40.00 ____	Partner	____$300.00
Heritage	$500.00 ____	Legacy	____$1000.00
Corporate	$500.00 ____		

Send in your form and we will send you details on your membership ID card and benefits information.
Thank you all for your support!

THANK YOU!

Your $$$ will go to fund new 2006 projects and will create a strong financial foundation for Soyuzivka:

- New dual air conditioning/heating system for Veselka
- Additional new mattresses
- New curtains in Main House rooms

Збереження капіталу

Волтер Прохоренко

Як ми дізналися з попередньої статті, існує багато шляхів, за допомогою яких ми можемо накопичити капітал та забезпечити його зростання. Однак, як з'ясували багато мільйонерів, одна з найважчих проблем, яка постає перед людьми з капіталом, – це проблема його збереження. У світі, де існує багато компаній та осіб, які знають про твій особистий фінансовий стан, є багато жадібних та заповзятливих людей, які хочуть отримати його частину. Розмір та популярність фінансових закладів не завжди ґарантує безпеку. Як нещодавно довела кампанія Еліота Спітцера, навіть найбільші компанії можуть використовувати маніпулятивні та хитромудрі стратегії для збільшення свого прибутку. Дехто ще пам'ятає ощадно-позичкові скандали 80-их років XX сторіччя, які могли б скінчитися набагато гірше, ніж це сталося, але все-таки коштували американському урядові близько 1.4 трильйона дол.

Що ж робити середньостатистичній людині для захисту свого важко заробленого капіталу та для того, щоб він був доступний у разі потреби? Експерти дають багато порад та шляхів, але основні зводяться до двох: диверсифікації та розподілу активів.

Слово „диверсифікація" може означати різні поняття для різних консультантів та експертів, та в даному випадку це не означає інвестиції в 10 видів акцій 10 різних компаній. Під диверсифікацією ми маємо на увазі захист активів шляхом прийнятної та зваженої страхової політики, інвестицій в різноманітні групи фінансових інструментів, податкове плянування та мінімізацію податків на власність та регулярний перегляд заповітів і довіреностей.

Як ми дізнались з першої статті, страхування може бути одним з найкращих наявних інструментів для збереження капіталу. Зароблене за все життя – зазвичай найбільший актив, який є у людини. На жаль, більшість людей, включаючи нових іміґрантів з України та Східньої Европи, страхують себе на невеликі суми. Вірогідно, це є наслідком культурних та соціяльних аспектів життя при радянському режимі. Вони страхують себе на невелику суму, яка не захистить активів людини (включаючи накопичені за життя гроші) та не забезпечить захисту сім'ї. Це може бути великою помилкою. З іншого боку, страхування за занадто велику суму може бути марною витратою грошей, які повинні використовуватись на життя.

Існують десятки різних типів страхових полісів та сотні, якщо не тисячі, варіяцій та поправок, які їх модифікують. Основні групи та їх головні підгрупи включають:

Страхування життя:

– Страхування життя на певний термін;

– Страхування життя на певний термін з фіксованою страховою сумою або з сумою, що зменшується щорічно;

– Страхування на випадок смерти;

– Страхування життя з одноразовим страховим внеском;

– Універсальне страхування життя (Варіянт А та Варіянт В);

– Універсальне перемінне страхування життя;

– Перемінне страхування життя.

Медичне страхування:

– Організація медичного забезпечення;

– Краща організація постачальника медичних послуг;

– Страхування плати за медичні послуги;

– Страхування на випадок необхідності довготермінового догляду – хоч не є строго медичним страхуванням, віднесене до цієї категорії, тому що вона забезпечує догляд у випадку, коли людина більше не може піклуватись про себе.

Автомобільне страхування:

– Страхування відповідальности;

– Комбіноване страхування та страхування на випадок зіткнення.

Страхування для домовласників:

– Базові поліси для домовласників;

– Страхування відповідальности;

– Поліси для співвласників та орендаторів;

– Страхування на випадок повені або інших природних катаклізмів (це важливі додаткові страховки, тому що зараз багато компаній не включає їх до базових полісів).

Примітка: Багато з полісів страхування життя можна отримати через вашого страхового агента УНСоюзу.

Вибір страхового поліса може бути складним завданням, а диверсифікація в різні фінансові інструменти - ще складнішою. Ми вже знаємо, що в світі є понад 55 тисяч взаємних фондів, а організація, яка публікує індекси Доу-Джонса, вказує, що „хоч точна кількість акцій в США не зафіксована, деякі джерела оцінюють її в 15 тисяч".

Якщо ми до цього додамо тисячі урядових та муніципальних облігацій, багато новостворених „геджових" фондів, тисячі інструментів інвестування в нерухомість та фінансові ф'ючерси, конгломерат купонів, і т.п., то вибір може бути буквально неймовірним. Тому інвестиції у всі ці фінансові інструменти може викликати принаймні збентеження. Однак, експерти майже завжди рекомендують диверсифікацію, і правильна диверсифікація повинна покращити будь-який фінансовий портфель.

Диверсифікація та збереження капіталу може також означати захист ваших активів через податкове плянування, мінімізацію податків на майно, правильну документацію ваших намірів та плянування через заповіти та/або довіреності. На жаль, в цьому типі плянування немає чітких правил.

Кожен випадок чи ситуація є унікальними і до них треба відповідно ставитись. При створенні таких документів ви повинні проконсультуватись зі своїм юристом, бухгалтером, фінансовим пляновиком та спеціялістом зі страхування, тому що кожен з них може підказати найефективніші та чинні на даний час нормативні акти, які можуть допомогти покращити ці документи.

Коли ви визначились з необхідними стратегіями диверсифікації, ви повинні переглядати їх принаймні щорічно, окрім того випадку, коли активи настільки малі, що не виправдовують таких витрат. Однак, річ, яка потребує вашої постійної уваги, – це ваш фінансовий портфель. Тут правильне розміщення активів в залежності від вашого фінансового стану, віку, толерантности до ризику, стану доходів, кількости років досягнення мети може значно впливати на те, в якому стані ваш фінансовий портфель.

Згідно з теорією „сучасного управління фінансовим портфелем", розміщення активів вважається однією з найефективніших форм збереження фінансового портфелю. Хоча використання попередніх досліджень з розміщення капіталу ставилось під сумнів такими авторами, як Джон Натал в статті „Важливість розміщення активів", інші автори, як от Джонатан Клементс з „Wool Street Jornal", вказують, що „розміщення активів має великий вплив на результати роботи фінансового портфелю".

Таким чином, ми віримо, що правильна диверсифікація з відповідним розміщенням активів може бути надзвичайно важливим засобом збереження капіталу.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Член УНСоюзу Стефан Татаренко знову кандидує до міської ради Кліфтону

Стефан Татаренко (зліва) і Посол України в США Олег Шамшур під час Шевченкових днів в Пасейку, Н. Дж., 12 березня ц. р.

КЛІФТОН, Н. Дж. – „Америка має велику і цікаву історію виборів – не тільки на державні посади, але також до місцевих урядів. Тепер ми заохочуємо молодих людей в Україні будувати політичні кар'єри та розвивати демократію, але це ми маємо також робити й тут", – сказав нам Стефан Татаренко, політичний діяч українського походження з Ню-Джерзі. Набувши значного досвіду на виборній посаді, він, у свою чергу, заохочує молодих людей до активного громадського життя і до політичної кар'єри.

Член ради міської управи Кліфтону, сьомого за розмірами міста штату Ню-Джерзі, Стефан Татаренко розпочав свою власну політичну кар'єру в 1991 році, зваживши на щиру пораду свого приятеля Северина Палидовича. Він кандидував і був обраний до Шкільної ради Кліфтону. З того часу вже не сумнівався, але знову кандидував і був вибраний на другу каденцію, відтак здобув місце у міській раді Кліфтону на дві чотирирічні каденції. У наступних виборах, запланованих на 9 травня, він кандидує на третю каденцію до міської ради Кліфтону.

С. Татаренко розповідає, що він „заразився політикою у віці 15 років", коли його було обрано президентом Молодіжної української православної ліґи. Він підкреслює, що отримує надзвичайне задоволення, допомагаючи своїм виборцям проходити урядовими лябіринтами, котрі для багатьох виявляються нелегкою справою. І кожний такий випадок є важливим, оскільки Кліфтон давно став домом для великої української громади.

„У нас у Кліфтоні багато українців, які заходять до мене спитати моєї думки, просять поради у стосунках з органами управління або стосовно місцевих проблем, або навіть щодо питань, котрі не стосуються політики, – зауважує С. Татаренко. – Я відчуваю велике задоволення, коли чую слово 'спасибі' ".

Активність Стефана Татаренка та його служіння українській громаді не обмежуються містом, в якому він живе. Він залишається діяльним членом української спільноти штату Ню-Джерзі загалом – як парафіянин „Української православної церкви Святого Вознесіння, як член комітету Українського фестивалю у Медоленз у 2005 році, як член місцевого осередку Українського комітету Конгресу США, або як член Українського Народного Союзу (20-ий Відділ).

„Вибори 9 травня у Кліфтоні будуть напруженими, і я сподіваюсь, що всі прийдуть і проголосують. Для мене це буде найвищим проявом вдячності, мене підбадьорюють дії волонтерів, яких ми залучили у нашій спільноті, вони зголосились аґітувати за мене, розповсюджувати аґітаційну літературу телефонувати потенційним учасникам голосування, - говорить С. Татаренко. – Наша спільнота виховує активістів серед молоді, і ми маємо бути задоволені цим розвитком грмади".

* * *

Стосовно інформації про виборчу кампанію С. Татаренка читачі можуть телефонувати на 973-471-2191, або писати кандидатові безпосередньо, на адресу: S. Tatarenko, Clifton City Council - 2006, 25 Friar Lane, Clifton, NJ 07013.

Семінар на корисну тему: „Як спланувати свою кар'єру?"

НЮ-ЙОРК. – „Кожен є ковалем свого щастя" – ця приказка стала девізою семінару на тему плянуванню професійної кар'єри, який провела Асоціяція Українських Правників Америки (UABA; далі - АУПА) минулої осені. Метою семінару було показати молодим людям, в яких ділянках можна працювати, і переконати, що не так складно стати юристом. Для цього декілька юристів зійшлося в Мангетенському відділенні Української Федеральної Кредитової Спілки, щоб допомогти майбутнім юритам відповісти на наступні питання: чому саме – право? Які переваги має діяльність у великій компанії? Які переваги малої юридичної фірми? В чому переваги державного сектору? Які плюси має кар'єра юриста, який працює для приватного підприємництва?

По черзі юристи розповідали про власний досвід. Теренс Філевич, адвокат великої Мангетенської компанії, розповів про переваги праці у великій корпоративній юридичній фірмі, яка надає можливість інтенсивно розвивати професійні навики, розвинути вміння, яке є необхідним для праці не лише у підприємництві, але й в інших галузях.

Ненсі Медвідь, яка працює для Американської Міжнародної Групи (AIG), поділилась власним досвідом праці юриста-міжнародника. Богдан Озарук, який сьогодні працює в Комісії з обміну цінних паперів (Securities and Exchange Commission) розповів про цікавий і справді незамінний досвід, набутий ним на посаді прокурора. А Марина Сірас, яка працює в юридичній фірмі „Марина Сірас та адвокати" в Ню-Йорку розповіла як вона знаходить працю для молодих юристів, які щойно розпочали свою кар'єру.

Цієї весни у Філядельфії АУПА знову проводитиме семінар на тему плянуванню кар'єри, на який ми сердечно запрошуємо абітурієнтів, студентів та всіх тих, хто цікавиться професією юриста. Семінар відбудеться в четвер, 4 травня, о 17-ій годині в Hopkinson House Solarium (604 South Washington Square) в місті Філадельфії. Юристи- доповадачі представлятимуть різноманітні галузі права. Будь-ласка, відвідайте нашу електронну сторінку для одержання докладнішої інформації: www.uaba.org.

АУПА – це юридична спілка в США, членами якої є судді, юристи, яким дозволено практикувати, студенти, американці українського походження, та всі, хто цікавиться українськими питаннями.

Електронна сторінка організації: www.uaba.org

Тарас Філевич,
Іванна Білич

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Квітень 2006 р., ч. 68

В 100-річчя Івана Багряного

Наприкінці минулого року в Парижі 33-тя сесія Генеральної конференції ЮНЕСКО затвердила календар пам'ятних дат на 2006 та 2007 роки, що стосуються відомих осіб літераторів, музикантів, малярів та громадських діячів світу. До цього переліку ювілярів ЮНЕСКО внесені Іван Франко на його 150-річчя з дня народження та Іван Багряний на соту річницю з дня народження. Про цю подію повідомив журнал „Кур'єр ЮНЕСКО", який впродовж багатьох років з'являвся кількома мовами, зокрема й українською, але останні роки виходить лише англійською та французькою.

Ідею уведення Ів. Багряного до календаря пам'ятних осіб ЮНЕСКО заініціював представник Фундації в Києві Олександер Шугай та Фундація ім. Ів. Багряного в США. А її підтримали Національна спілка письменників України та Фонд культури України. В Києві також порушено клопотання про заміну назви однієї з вулиць Києва на вулицю Івана Багряного та видання ювілейної поштової марки, присвяченої Ів. Багряному. Ще в 1996 році, в 90-річчя Багряного, проєкт марки підготував відомий художник Юрій Логвин, але його так і не було здійснено. Віримо, що цього року наше клопотання буде взяте під увагу.

Минулого року в Києві було створено ювілейний Багрянівський комітет, який очолили Іван Дзюба та Борис Олійник. До складу комітету ввійшли: Володимир Яворівський – голова Національної спілки письменників України, Микола Жулинський – директор Інституту літератури, Іван Драч – голова товариства „Україна – світ", Павло Мовчан – голова „Просвіти", Осип Зінкевич – директор видавництва „Смолоскип", Михайло Слабошпицький – директор Ліги українських меценатів, Олександер Шугай – представник Фундації в Києві та члени управи Фундації ім. Ів. Багряного США: Анатолій Лисий, Олексій Коновал, Віра Боднарук, Галина Воскобійник та ін.

В пляні 2 жовтня провести ювілейний вечір і святковий концерт в Національній опері з участю кращих мистецьких сил України в Києві та літературно-мистецькі імпрези на Сумщині, в Харкові, Львові, Дніпропетровську, Чернігові та в Криму.

Фундація вирішила видати в цей ювілейний рік двотомник творів І. Багряного – „Буйний вітер" („Маруся Богуславка"), „Людина біжить над прірвою", повість „Огненне коло" та повість-вертеп „Розгром". Товариство „Просвіта" в Рівному видасть за гроші Фундації „Тигролови". Крім того, до ювілейної дати в Харкові, старанням Вадима Усаня, Фундація видала два томи книги „Наша боротьба та наші позиції", які започаткував видавати, як політичний орган УРДП–УДРП Іван Багряний. Книга буде передана в бібліотеки університетів, інститутів, громадсько-політичних об'єднань, товариств та ін.

Вже вийшла наукова монографія „Нова релігійність" Івана Багряного" Максима клицького у видавництві „Смолоскип". Між іншим в цім видавництві вийде друком книга „Вибране" Ів. Багряного у серії „Розстріляне відродження" та перевидано книгу І. Багряного „Публіцистика". А в Арґентині проф. Михайло Василик перекладає на еспанську мову й готовить до друку „Тигролови".

В пляні – організувати в Києві та інших містах України тематичні вечори та виставки у закладах культури, освіти та науки на тему „Іван Багряний – борець за незалежність України", відкрити в Києві ювілейну експозицію в Центральному державному музеї-архіві літератури і мистецтв, Державному музеєві літератури та в „Смолоскипові".

Цьогорічний конкурс з української мови ім. Петра Яцика, який провадить Ліга українських меценатів, буде відбуватися під знаком Івана Багряного.

„Марш молодости" – молодим

Затишна конференц-заля Національної спілки письменників України, мабуть, уже звикла, що на презентацію книжки того чи того автора збираються, як правило, самі ж літератори. Та ще й переважно старшого чи навіть похилого віку.

Цю заскорузлу традицію поламали студенти видавничо-поліграфічного факультету Національного технологічного університету „Київський політехнічний інститут". Разом зі своїм викладачем Ліною Шендеровською, у п'ятницю, 17 лютого, вони завітали на презентацію книги відомого письменника, журналіста і громадсько-політичного діяча української діяспори Віталія Бендера „Марш молодости", присвячену драматичним подіям Другої світової війни.

З першої ж хвилини зустрічі зав'язалася щира, відверта розмова. Та й хіба могло бути інакше, коли в руках присутніх – чудове, як за формою, так і за змістом, свіже, уперше з'явлене на рідній землі видання! Хоч і далеко, в чужому краї, у вимушеній еміґрації, Віталій Бендер жив з Україною в серці. Тому-то і його твори, написані не тільки правдиво, а й талановито, схвилювали наших молодих сучасників до глибини суші.

Олег Медвецький:

– Я отримав справжнє задоволення від зустрічі з книгою. Доля героїв Бендера потрясає, змушує замислитися і нас, читачів, нині сущих. Це – великий майстер. За книгою можна створити гарний пригодницький фільм...

Ольга Вовк:

– Моя бабуся жила в колишній імперії – СССР. Я чула багато чого з її розповідей. А тепер про героїчну боротьбу тодішньої української молоді за свою свободу матиму змогу прочитати в цій чудовій книзі.

Ольга Салтан:

– Я вважаю, що книжки талановитих письменників повинні бути й гарно видані, як, наприклад, Віталія Бендера. Добре, що тут є науковий покажчик... І такі зустрічі треба влаштовувати частіше.

Організували і провели презентацію директор видавництва „Юніверс" Андрій Савчук (саме під його опікою книга „Марш молодости" побачила світ) і представник Фундації імені Івана Багряного, що виділила кошти на видання, редактор книги Олександер Шугай. Організатори літературного вечора докладно поділилися тим, як виникла ідея видання та розповіли про роботу нам ним. Письменник О. Шугай, зокрема зазначив: „На жаль, покищо не все з творчої спадщини самобутнього українського автора, який жив і помер у Лондоні, розшукано. Будемо сподіватися на подальшу допомогу його рідних та друзів".

У презентації книги Віталія Бендера взяли участь, відомі прозаїки, поети, перекладачі, зокрема, лавреат Національної премії України імені Тараса Шевченка Микола Шудря, Віль Гримич, Андрій Кондратюк, Валентина Козак, Гриць Гайовий та інші. Відзначаючи ориґінальну майстерність автора, що, хоч і з великим запізненням, нарешті повернувся в Україну, вони не забули сказати слово подяки й на адресу Фундації імені Івана Багряного, яка подбала про це. До речі, упорядкував твори і написав до них цікаву, переконливу передмову член Управи Фундації Олексій Коновал.

„Нова релігійність" Івана Багряного

В минулому році у видавництві „Смолоскип" в Києві вийшла друком коштом Фундації книга – наукова монографія Максима Балаклицького „'Нова релігійність' Івана Багряного".

М. Балаклицький (нар. 1977 року) є кандидатом фіологічних наук, старшим викладачем катедри журналістики в Харківському національному університеті ім. Василя Каразіна. Автор монографії показує Ів. Багряного як релігійного мислителя, пристрасного шукача віри у справедливе життя, віри в людину та віри в Бога.

У вступному слові „На горизонті сподівань" Леся Демська-Будзуляк пише: „Автор книжки, зважаючи на всю складність постаті Багряного, поставив перед собою непросте завдання. Адже об'єктом студії є повний корпус опублікованих художніх текстів І. Багряного, епістолярій, публіцистична спадщина й низка архівних документів. А це дуже й дуже великий обсяг матеріялу. Про те наскільки авторові вдалося впоратися зі своїм завданням, судити передусім досвідченому читачеві, адже ця книжка потребує своєї авдиторії, добре обізнаної в українському культурно-літературному дискурсі XX століття. Але, безумовно, це потрібне дослідження, бо тих „постатей на горизонті нашої культури" дуже й дуже багато. І від науковців зараз залежить, чи вони наблизяться до нас уже не містичним, а реальним чином, чи назавжди зникнуть за видноколом сонця".

Книгу можна придбати за 12 амер. дол., висилаючи чек на адресу Фундації.

Дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: 1,156 дол. – **Леонід Мостович** (з них 1000 дол. для журналу „Березіль" в Харкові); 170 дол. – **Галина й Олексій Воскобійники** за продані їхні книжки; 75 дол. – **Василь Кревсун** та 25 дол. – **Медіслав Літвіненко.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям і прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла й далі допомагати пресовим органам України, сиротам та фінансувати видання книг на теми, невідомі та колись заборонені в СССР. Пожертви на Фундацію є звільнені від федерального податку.

Допоможімо видати книгу сатирика

Редакція часопису „Бористен" звертається з проханням допомогти у виданні сатирично-гумористичної книги сучасного українського письменника Андрія Коцюбинського „П'ята колона". До збірника увійдуть твори, котрі у гострій, часами саркастичній формі, засобами сатири та гумору піддають нищівній критиці усі ті негаразди, що виникають на шляху становлення молодої незалежної Української держави.

Письменник таврує представників, так званої, „п'ятої колони" – російських шовіністів та безбатченків – „малоросів", які у будь-який спосіб прагнуть завадити становленню міцної та незалежної України. Ми певні, що вихід цієї книги є цілком на часі. Оскільки „п'ята колона" з приходом до влади Президента Віктора Ющенка особливо активізувала свою, антиукраїнську діяльність.

Усі, хто шляхетно відгукнеться на наш заклик, отримають в дарунок книгу, їхні прізвища будуть вміщені у вдячній листі фундаторів видання. Ми певні, що гумористично-сатиричний збірник Андрія Коцюбинського „П'ята колона" стане ще однією цеглинкою в розбудові сучасної незалежної України.

Коротко про автора. Андрій Коцюбинський у вітчизняній літературі близько 40 років. За цей період видав десятки прозових та поетичних книг. З часу заснування часопису „Бористен" – незмінний відповідальний секретар видання. Як і уся редакція часопису, працює фактично на громадських засадах.

Ласкаво просимо підтримати видання гумористично-сатиричного збірника „П'ята колона". Ваші пожертви шліть на адресу Фундації, яка їх перешле до редакції журналу „Бористен" в Дніпропетровську.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо присилати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

МОВА ПРО МОВУ

Як обійтися без чужослів?

В 11-му числі „Свободи" (з 17 березня) Василь Кавацюк, автор відгуку на професійно-консультативну публікацію Волтера Прохоренка „З науки досягнення фінансових цілей" в 10-му числі тижневика, справедливо зауважує щодо засилля чужомовних термінів в україномовних текстах, зокрема з економічно-фінансової ділянки. Про це треба говорити на весь голос, бо ситуації попросту вже нема куди погіршуватися. Сьогодні вже годі знайти україномовну газету без „рейтингів" та „іміджів". Все частіше читач натрапляє на речення, всуціль складені з чужослів. До чого ми цією хибною дорогою дійдемо? Хто з нами схоче рахуватися, якщо ми виявимося народом без своєї наукової мови?

О. Жук, Бостон

Від редакції:

Україномовна наукова термінологія (або, сказавши чисто по-українськи, – назовництво) справді опинилася поміж молотом і ковальнею: раніше, в совєтські часи, її свідомо нищили московські русифікатори (з наукового вжитку було вилучено 40 тисяч українських наукових термінів!), а тепер ось новітні ніші, котрі утворюються у висліді бурхливого технологічного розвитку, заповнюються позначками з мов найдинамічніших в науково-технічному розумінні народів.

А тим часом завдання відродження рідної мови є ніскільки не менш важливі, ніж питання соціяльно-економічного розвитку.

Заторкнене В. Кавацюком і О. Жуком проблемне питання української термінології, в даному випадку – економічно-фінансової, є тільки частиною загальноукраїнської правописної проблеми, частиною доконечної праці, котра стоїть перед нашою мовною культурою в цілому і котра може бути успішно здійснена тільки на загальнодержавному рівні – на рівні узаконених нормативних рекомендацій з боку офіційних академічно-термінологічних центрів України. „Мовне питання, – зауважував колись проф. Ю. Шевельов, – неминуче перестає бути тільки лінґвістичним, а стає також, і то часто насамперед, питанням політичним, соціяльним і культурним".

На жаль, така праця на лінґвістичному відтинку не дістає належної уваги з боку держави, уряду, політичної еліти України, і тому майже не посувається вперед, українська мова все більше рясніє термінологічними запозиченнями з інших мов, особливо з англійської. Це не означає, що англомовний світ навмисне накидає свої правила гри. Просто він дуже активний в економічному розумінні, отже – і в творенні нової економічно-фінансової, та й взагалі наукової, термінології. Тим часом до інформаційного потоку в Україні, як і в будь-якій іншій країні, застосовується одна вимога, один критерій – його швидкість. Ось і дістаємо в українських текстах англійські „*ануїти*" та „*ролоовери*" , вже не кажучи про ті, що стали ніби звичними – *бізнес, менеджмент, ґрант, імпічмент, лобіювання, моніторинґ, рейтинґ, спікер, слоган, бестселер, дилер, дизайн* і десятки, сотні інших.

За найщирішого бажання нашої „Свободи", цьому явищу годі зарадити, бо проблема полягає не тільки в тому, щоб знайти добрий український відповідник чужомовному термінові, а більше в тому, щоб цей відповідник приходив „зверху", від авторитетної науки, і обіймав усе мовлення, де вживаються дані терміни, тобто ставав законним правописним фактом нашої мови.

Певна річ, самодіяльність наших читачів та авторів також потрібна, творчі зусилля „знизу" дають здоровий поштовх загальному процесові, пожвавлюють його, однак, є тут і зворотна сторона медалі: так званий мовний пуризм, котрий найкращими побажаннями іноді промощує шлях до мовного „пекла". Вже колись пропонувалися замінники-дивовижі, котрі не прижилися: не **автор**, а *спорудник*, не **аґонія**, а *содухи*, не **аліменти**, а *вижевне*, не **ампутація**, а *одрізання*, не **астрономія**, а *зірництво*, не **атом**, а *первець*, не **вокал**, а *самогласна*, не **географія**, а *землепись*, не **друкар**, а *тискар*, не **ілюзія**, а *злуда*, не **опера**, а *гроспів*, не **призма**, а *граняк*, не **хемія**, а *лучба*, не **цемент**, а *лінно*, й багато інших новотворів-невдах.

Ось чому важливим є логічне завершення кожного пошуку в ділянці української наукової термінології, тобто зведення успішно знайдених українських термінів до рівня правила, до норми.

У зв'язку з цим варто згадати про надзвичайно самовіддану і шляхетну працю київського вченого, доктора фізико-математичних наук Василя Шендеровського, який з групою однодумців створив великий словник української фізичної лексики, на 30 тисяч термінів, однак практично, в сьогоднішній ситуації, коли проукраїнський „Український правопис" припадає порохом десь в урядовій шафі, а русифікатори знову йдуть у наступ на нашу мову, у школах і вищих навчальних закладах нормою є шкідливий „Російсько-український словник наукової термінології. Математика, фізика, техніка, науки про Землю та космос", над яким „добре" попрацювала совєтська академічна братія, з участю сумнозвісного В. Русанівського.

Дякуємо нашому постійному авторові В. Кавацюкові за готовність пояснювати чужомовні терміни в наших економічно-фінансових порадах, а всіх інших читачів закликаємо активніше обговорювати наші спільні мовні проблеми і, звичайно ж, сміливо пропонувати українські варіянти англомовних економічно-фінансових термінів. Бо як нічого не сіяти, то нічого й не зійде.

Петро Часто

Завжди актуальні поради

Понад 30 років тому в Україні вийшла книжка надзвичайно чутливого до рідної мови письменника Бориса Антоненка-Давидовича, колишнього політичного в'язня, – „Як ми говоримо". Є в ній багато порад, котрі не втратили свого значення й досі. Переважно вони стосуються лексики, точности слововживання, але також і ортографії та граматики, зокрема відмінювання слів. На комп'ютерних „сайтах" українських газет нерідко й сьогодні знаходимо російську форму закінчень іменників у місцевому відмінку множини – **-ам, -ям**, замість української форми – **-ах, -ях**: мандрує по гор**ам** і дол**ам**, замість – по гор**ах** і дол**ах**.

Б. Антоненко-Давидович пише, що так само під впливом російської мови українські автори вживають слово „біль" як іменник жіночого роду, хоч в нашій мові, як в народній, так і в мові клясичної літератури, це слово – чоловічого роду.

З російського „болєльщік" постало невдало українізоване „болільник", хоч тут ідеться про співчуття, тобто, по-українськи, про уболівання. Тому правильно буде не „болільник", а „уболівальник".

Письменник вважає, що давнє українське слово „шпиталь", котре прийшло до нас з німецької мови (spital), як і багато інших слів, які в нас ґрунтовно прижилися (**цибуля, цегла, друкарня**), не можна замінювати словом „госпіталь", що прийшло з французької мови в російську, а звідти – до нас.

Тонко розрізняє Б. Антоненко-Давидович значення слів. Наприклад, він пише, що слова **усмішка, усміхатися, усміх, осміх, осміхатися** – вживаються там, де мовиться, що людині весело, приємно, гарно. Зате слова: **посмішка, посміх, посміхатися** передають відтінок іронії, сарказму чи глузування з когось. Слова „посміх", „посмішка" мають значення російських „насмєшка", „шутка". Синонімами до слів „посмішка", „посміхатися" будуть „насмішка", „насміхатися".

Ось ще одне з незліченної кількости запозичень з російської: вислів „як правило". Б. Антоненко-Давидович радить вживати „як звичайно", „як водиться", „як заведено".

В часи, коли цей письменник, перекладач і блискучий стиліст, писав цитовану тут книжку, розпаношувалося в нашій мові слова „площа" (з російського – площадь). Автор з'ясовував, що майдан і площа – не одне й те ж. Слово „площа" – це геометричне поняття (площа забудови, площа трикутника і т. п.), тим часом простір на перехресті декількох вулиць – це майдан. Гадаємо, що після Помаранчевої революції слово „майдан" вже ніколи не зникне з нашого активного вжитку.

Далі: білі краї книжки чи зошита треба називати **берегами**, а не **полями**, а краї капелюха – також не поля, а **криси**. Робимо помилку, коли слову „інтерес" надаємо значення цікавости. В нашій мові слово „інтерес" має значення „користи", „зиску" (пильнувати свого інтересу). Слова „інтересний", „інтересуватися" – це калька з російської, по-українському буде – **цікавий, цікавитися.** Вплив російської – казати „за відсутністю доказів". По-нашому треба: **за браком доказів**.

Ось ще декілька добрих порад:

замість „зробити для вигляду" треба вживати „про людське око", „для годиться";

замість слова „вид" (з російського „від", тобто **пейзаж**) треба – **краєвид;**

замість слова „вид" (з російського „від", себто **сорт**) треба – **різновид, ґатунок;**

замість слова „відношення" (з російського „отношєнія") треба – **взаємини, стосунки**, замість „у всіх відношеннях" – з **усіх боків, усебічно, як не глянь, як не подивись.**

Редактор

Розділ „Мова про мову"
веде редактор „Свободи"
Петро Часто

Мово моя чудова!

Мово моя чудова,
Як тебе не любити!
В кожнім твоєму слові
Наше життя відбито.

Сильна, жагуча, ніжна!
Все в тобі, мово, чутно:
Луни часів колишніх
І голоси майбутні.

Є в тебе сни манливі
І заповітні мрії,
Серця тропічні зливи,
Пристрастей чорториї.

Не довіряйте, люди,
Тим вертунам манірним,
Що у модернім бруді
Гребують словом рідним.

Вуха їм коле шилом,
В ніздрі штрика погані
Слово народне, миле,
Мова моя кохана!

Мова, що пахне хлібом,
Тіл і плодів наливом,
Думки людської глибом,
Потом гірким, щасливим.

Пахне любистком, житом...
Запахом трав медовим...
Як тебе не любити,
Мово моя чудова!

Гаврило Прокопенко

МОВА ПРО МОВУ

Прочитавши „лекцію про лєкцію"

Багато разів перечитую „Лекцію про лєкцію" („*Свобода" з 3 лютого ч. 5*). Ніби все зрозуміло, з усім згідна, але... Думок багато, не один раз і писати починала. Вирішила без всяких вступів написати, якою виглядає для мене мовна проблема.

Не дивуюся з журналу „Сучасність", що надрукував ту статтю у 1989 році, уривок з якої подано у „Лекції...". Багато що з тих часів вже й не дивує. Комусь це було вигідно. Не маю жодних сумнівів у тому, що автор тієї статті не був ні патріотом, ні прихильником єдиної, соборної України. Тому і не подав він свого справжнього прізвища. Не за чистоту української мови боліло його серденько! І не від надлишку скромности сховався він за тим „кучерявим" псевдонімом. Добре знав, що робить! Людина, яка поважає свій народ, часткою якого є й вона сама, ніколи б не дозволила собі такої статті. І на українців той автор дивиться саме як на хахлів, інакше б не повторював зі смаком це слово у кожному реченні. Не поміщувала б я того уривку і в „Свободі". Не всі вчитувались у справедливий коментар до неї, а тема така сучасна, адже й сюди приїхало багато з тією вимовою...

Пані Лариса Гадай цілком слушно відзначає, що в громаді сходяться люди з різних країв, і кожний говорить „своєю" мовою. Так, Україна – велика за територією держава. У різних регіонах інша вимова, навіть окремі слова й цілі вислови. Треба добре розумітись на діялектах, щоб бути безпристрасним суддею. Але чи й треба її рівняти „під один гребінець"? В мові є своя краса, свій чар. Не кожна країна може похвалитись ним. На жаль, мова більшости новоприбулих, особливо зі Сходу, засмічена російськими словами. Це – відбиток нашої історії, що добре описано у „Лекції...". Така наша гірка доля, мусимо це розуміти. На мій погляд, на цю тему написано немало, часом і без газет доводиться чути критику. Чи не здається вам, що бажаючих аналізувати мову новоприбулих вже й забагато? Я не є великим оптимістом і не маю великої надії, що всі новоприбулі дружно візьмуться за виправлення своєї мови. Цілком можливий і протилежний результат – можуть відійти від українських громад і створити свої осередки... Тому і не поміщала б того величезного уривку з „Сучасности" в „Свободі" – нам це не потрібне.

Хочу нагадати, що в Україні створена державна Правописна Комісія, яка й повинна укласти нові правила Українського правопису. Тільки ця комісія має право зробити остаточний висновок, що правильне, а що – ні, у нашій теперішній мові. А теперішня мова й тут досить засмічена, тільки іншим діялектом. Спокійно, без принижения й тиску на різні етнічні групи та національности громадян, які проживають на території України, повинен розпочатись і перехід на новий правопис. А до цього всі обговорення на цю тему будуть, як люди кажуть, переливанням з пустого в порожнє. Тим більше, що в Україні тепер на перше місце ставиться проблема переходу на одну державну мову – українську, незалежно від вимови й діялекту. Маю надію, що всі читають газети і знають, що робиться з цього приводу саме там, на Сході.

То що ж маємо робити тут? На мою думку, нічого не робити. Привітати новоприбулих у громадах, нехай поповнюють вони наші організації, ходять в українські церкви, а діти навчаються в Рідній Школі. Мова з часом вирівняється, відпаде російське „сміття", аби не засмічувалась іншим, тутешнім.

Але про мову говорити треба, є деякі проблеми, які аж кричать про свою актуальність. Працюю в „Рідній Школі". На перервах діти говорять між собою виключно англійською мовою, навіть новоприбулі. Порівнюю мову учнів з мовою їхніх батьків і матерів, які, між іншим, народилися вже також не в Україні. Різниця велика. На жаль, дехто з батьків вважає, що дітям важко навчитися українській мові, тому завданням „Рідної Школи" є навчити тільки говорити і „щось простішого" писати. Але ж вони у свій час змогли! Віддаю належне їхнім родичам, які не дали згаснути українській мові тут, на американському терені, що вона тут живе й досі. Живе, але „дихає" вже далеко не так. Відчуваю, що скоро не буде кому й протокол зборів написати або допис в українську газету, виступити в українській радіопрограмі.

Тут є серйозний докір і на адресу декого з новоприбулих. Часом діти з „четвертої хвилі" повністю переходять на англійську, написати щось або висловити свою думку українською їм тяжко. Ріже вухо, коли „новоприбула" мама кличе свого сина з майданчика ламаною англійською, бо й сама нею не володіє добре. Ось про це мусимо писати більше, розповідати про те, як берегли і передавали рідну мову своїм нащадкам діди й батьки з попередніх хвиль, тепер черга й нової. Це дуже серйозна проблема, одним вчителям з нею не справитись. Потрібні спільні дії. Тільки не варто одразу ж переходити на критику шкільних програм, складність підручників та скаржитись на недостатню увагу до своєї дитини з боку тих вчителів. Є ж і позашкільні організації, різні гуртки. Мусимо щось робити всі разом, поки не пізно.

Ніна Сікора,
Парма, Огайо

Дорожимо своєю назвою...

З зацікавленням прочитав у „Свободі" з 17 лютого, ч. 7, вістки з пластового життя, зокрема статтю „Традиція пластових сеньйорів". Маю до вас одне уклінне прохання: дуже прошу не перекручувати нашої назви. Ми, найстарші члени Пласту, називаємося Уладом Пластового Сеніорату, а поодиноко ми – пластуни сеніори (не пластові і не сеньори). Таку назву ввела своєю постановою в 1962 році Головна Пластова Булава, спираючись на пораду Філологічної секції НТШ (голова – В. Лев, секретар – Б. Кравців). Декому з нас це могло і далі може не подобатися, але як карні пластуни повинуємося наказові нашого найвищого пластового проводу, згідно з Пластовим Законом, який говорить: „Пластун слухняний пластовій старшині"... Пласт має багато своєрідностей, наприклад, ми вітаємося лівою рукою, й хоч більшість людей так не робить, нам того ніхто не перечить... Дозвольте і нам бути гордими з нашого імені...

Д-р Орест Гаврилюк

Від редакції:

Тут є нагода покликатися на один веселий момент під час обговорення в нюйоркському НТШ проєкту найновішої редакції (1999 р.) „Українського правопису", коли ми, присутні на цій мовній конференції, допитувалися в директора Інституту української мови НАН України, проф. Василя Нічмука, яке написання все ж таки правильніше – фльота чи флот. І почули таку відповідь: „Флот, хоч говорити можна, як собі хто хоче. Можна співати 'Бодай-ся когут знудив', однак писати треба – півень". Отож біда в тім, що наші усні звички претендують на письмове узаконення.

Ми вже колись одержували „поради", що треба продовжувати писати „Кружок матерей", „Шостокрилі", російське „Тропа" – замість української „Стежки", „Марія Веселий" та „Оксана Білий". Один наш земляк з „четвертої хвилі", людина освічена і не байдужа до рідної мови, приїхавши до Ню-Йорку, невдовзі сумно пожартував: „В Америці кожен українець має своє авто і свій правопис".

Тому, шановний пане Гаврилюк, просимо зрозуміти нас: всі редакції мусять дотримуватися спільної мовної норми. Для нас такою нормативною основою є Харківський правопис 1928 року і створений на цьому ґрунті „Правописний словник" Г. Голоскевича.

Цей словник подає лише один варіянт написання вашої пластової назви: ***сеньйор***. У внутрішньому пластовому обігові ви можете вживати написання, яке вам більше до вподоби, однак „Свобода" й надалі триматиметься своїх підставових мовних норм – принаймні до часу узаконення в Україні правопису, який поверне нашій солов'їній мові її природні риси, понівечені русифікацією і совєтизацією.

Повторюйте за нами...

Наші читачі, уважні до життя рідної мови, до її історії і дальшої долі, до пекучих сучасних проблем, котрі тяжкими колодами лягають на шляху українського відродження, знають, як важливо виполювати з активного вжитку різний бур'ян, особливо той, котрий незле чується в нашій мові віддавна, з часів галицького і закарпатського москвофільства, з русифікаторства совєтської „кам'яної доби". А немало хиб вкоренилося мимовільно, бо їм сприяла все більша байдужість суспільства до української мови, заохочувана антиукраїнським комуністичним режимом. Звідси – безкультурно-модерний суржик, котрий Вєрка Смердючка зі сцени, на потіху нашим вороженькам, нахабно видає за українську мову.

Отож виполювати впертенький бур'ян – означає багато разів цюкати „мотикою", та й на різні боки, бо те неправильне, що звичне для нашого „західняка", коле очі „східнякові", і навпаки. Вистачає для „мотики" праці! Робімо це разом, дружно, зичливо один до одного!

Ще у 70-ті роки „Свобода", тоді щоденна, вміщувала корисні поради з галузі слововживання. За мову в газеті в ті часи відповідав філологерудит Вячеслав Давиденко. Пізніше, у 80-ті, було засновано постійний розділ „Мова про мову", його професійно провадили члени Шкільної Ради при УККА на чолі з д-ром Євгеном Федоренком, тепер академіком Академії Вищої школи України. В публікаціях розділу пропаґувався теоретичний і практичний досвід Бориса Антоненка-Давидовича, Пантелеймона Коваліва, Яра Славутича, Анатоля Вовка та інших активних мовознавців.

Відновивши розділ „Мова про мову" в 1998 році, ми не один вже раз вдавалися до раніших матеріялів на мовні теми, повторювали поради, котрі залишаються все ще актуальними, оскільки помилки, на жаль, мають негарну здатність знов і знов відтворюватися в кожному наступному поколінні, як в усній, так і в письмовій мові. „Москалізмами і польонізмами, на жаль, грішать в однаковій мірі і галичани, і наддніпрянці, і то не дядьки з-під Трускавця чи з-під Канева, а люди з високою освітою...", – писав у „Свободі" 30 років тому В. Давиденко. Хоч з тих часів багато змінилося, однак до ідеального стану в мові ще далеко.

Тому й сьогодні вважаємо незайвим знову дещо повторити, дещо нагадати, зосереджуючись на найзакоріненіших мовних хибах. Спробуємо вибудувати ці поради в порядку абетки, щоб дати читачам можливість легше їх систематизувати, зібрати і використовувати. Застосовуємо просту схему: перше слово в парі – хибне, друге – правильне.

академія – свято, святкові збори
біженці – втікачі
біжучий – теперішній
відмітити – відзначити, зазначити
відноситися – ставитися
вмішуватися – втручатися
в тому часі – в той час, під час
в обличчі цих завдань – з огляду на ці завдання
виносити (про кошти) – становити
виминути – обминути, уникнути
виповісти (війну) – оголосити
виступити (з партії) – вийти
визбутися – позбутися
взивати – закликати
вив'язуватися (з завдання) – виконати
відчитати (доповідь) – прочитати
відказатися – відмовитися
відложити – відкласти
в останніх роках – в останні роки
великан – велетень
відпічнути – відпочити
вирізнення (грамотою) – відзначення
всецило – цілком

Петро Часто

Продовження мовних порад – в наступному випуску

Голоси для України

Репортаж з виборчої дільниці ч. 96

СІЄТЛ, Вашінґтон. – Парляментські вибори для українських громадян в Америці відзначились цього року однією особливістю. Той, хто уважно читав „Свободу" від 10 лютого 2006 року на стор. 3, не міг не помітити, що крім традиційних виборчих дільниць в посольстві та консульствах відкрито ще одну додаткову дільницю, ч. 96, у м. Кент, штат Вашінґтон. На відміну від виборчих дільниць у дипломатичних установах, межі яких поширювались на 10- 20 штатів, і українське населення мало долати величезні відстані до пункту голосування, виборці штату Вашінґтон голосували у себе „вдома". Це єдина в світі виборча дільниця, яка створена поза межами дипломатичної установи.

Про її передісторію довідуємося з розповіді президента українсько-американського клюбу, університетського професора Євгена Лемци: „Ще на минулих президентських виборах активісти нашого клюбу Світлана Окромешко, подружжя Петро і Валентина Драгомирецькі та інші виступили ініціяторами створення виборчої дільниці в штаті Вашінґтон – з огляду на велику кількість новоприбулих українців. Через деякі організаційні хиби і байдужість українських чиновників дільницю не вдалось відкрити. Але навіть якби все було чітко зроблено, тодішня влада напевне не погодилася б на таке. Адже кучмісти добре знали, за кого проголосує закордонний українець. Тоді подружжя Драгомирецьких вирішило організувати поїздку на голосування до консульства в Сан-Франціско. Потурбувались про транспорт, пожертвували свої гроші, частково взяв на себе витрати клюб. Нема рації розповідати, які то були митарства. Люди, а серед них чимало літнього віку, по 12-14 годин в автобусах долали туди і назад тисячомильну дорогу під час усіх трьох турів голосування!".

До нашої розмови приєднався голова виборчої комісії Володимир П'ятоха, який недавно прибув до США. Лікар за фахом, керівник групи спостерігачів від ОБСЕ на минулих президентських виборах, одноголосно був обраний головою комісії в м. Кент. Він зауважив, що сьогоднішні вибори – це хвиля, яка котиться від минулих президентських виборів. Дух Майдану поширився серед українців усього світу. І цього разу ініціятивна група штату Вашінґтон знову активно діяла. Заздалегідь знайшли приміщення для дільниці, підібрали кандидатури на членів комісії, визначили кількість потенційних виборців. Ентузіясти чітко ґрунтувались на законодавстві, що дозволяє створення закордонних виборчих дільниць у місцях проживання не менше тисячі українців, і підготували відповідні листи до Міністерства закордонних справ і Центральної виборчої комісії, а також копії цих просьб відіслали до Посольства України у Вашінґтоні і консульства у Сан-Франціско. Через деякий час (о, дивна річ!) надійшов дозвіл на відкриття виборчої дільниці. Санфранціське консульство виділило кошти на організаційні потреби, а перед тим українські церкви, Українсько- американський клюб і окремі жертводавці самі почали створювати фонд для майбутньої виборчої компанії. Звичайно, формування комісії не обійшлося без труднощів, але була створена команда, яка енерґійно взялась за працю. Незабаром був складений список осіб, котрі хотіли взяти участь в голосуванні, він налічував 7625 громадян.

Виборець Наталя Савчин підтверджує підписом одержання виборчого бюлетеня. Справа – член виборчої комісії Олександер Дудишин.

Володимир П'ятоха зауважує: „Основний контингент наших виборців- українські протестанти, половина членів комісії - теж з цієї релігійної конфесії. Всупереч деяким твердженням, що протестанти – національно пасивні, я побачив зовсім протилежне. Ніхто не сподівався такої активности ні від виборців, ні від членів комісії. Мабуть, люди ніколи не можуть залишитись байдужими до своєї Батьківщини". Наче на підтвердження цих слів голова показує приміщення дільниці, яке запропонувала протестантська церква. Крім обов'язкових плякатів з портретами представників зареєстрованих до голосування партій, стіни прикрашені вишитими рушникама, синьо- жовтими кульками, різьбленими плякетами, з програвача лунають задушевні українські пісні. А самі члени комісії зодягнені в традиційні орнаментовані блюзки і сорочки. Охоче і детально роз'яснюють голосуючим, що й до чого. Не видно ані натяку на вимушене відбування повинности...

Запитую, який підсумок можна зробити щодо виборів на цій дільниці. В. П'ятоха відповів так: „Як голова виборчої комісії зазначу, що ми набули нового досвіду. Маємо чим поділитись з українцями Америки. Важливо було б, мабуть, наш досвід оприлюднити, можливо зробити методичні рекомендації ,як діяти іншим, що бажають відкрити подібні виборчі дільниці за місцем проживання. А як виборець хочу заявити, що ми виявили своє бачення політичної ситуації і віддали свої голоси Україні, які так потрібні їй".

На закінчення додамо від себе: 80 відотків виборців цієї дільниці проголосувало за „Нашу Україну", друге і третє місце відповідно посіли блоки Юлії Тимошенко і Костенка- Плюща. Не забули люди і про Януковича. Партія реґіонів одержала ... 4 голоси.

Володимир Мигович
Фото автора

Члени виборчої комісії Людмила Романюк, Галина Селюк і Лілія Цимбалюк допомагають Тетяні Герасимів (зліва) відшукати її прізвище у виборчих списках.

Виборчі бюлетені вкидають до скриньок пастор П'ятдесятницької церкви Анатолій Селецький і його дружина Ірина.

Помер Петро Одарченко

Св. п. Петро Одарченко

12 березня, на 103-му році життя, завершив свій земний шлях Петро Васильович Одарченко – літературознавець, мовознавець, культуролог, дійсний член УВАН з 1946 року, редактор її видань.

Петро Одарченко народився 20 серпня 1903 року в селі Римарівці на Полтавщині. У 1920 році закінчив гімназію і одночасно педагогічні курси, а в 1923 році став студентом Ніжинського інституту народної освіти. Написав дисертацію про творчість Лесі Українки. У цей період почав друкуватися в наукових журналах. У 1929 році був заарештований як „контрреволюціонер" і засланий на три роки в Казахстан. Після звільнення почав працювати як науковий співробітник і бібліотекар у Державній бібліотеці Казахстану, а також викладав російську мову в Медичному інституті.

У 1933 році засланих українців було звільнено, але невдовзі знов заарештовано. П. Одарченка цим разом заслали на три роки до Уральська, де він працював в бібліотеці Пединституту. Нарешті, у 1937 році прийшло остаточне звільнення. П. Одарченко поїхав до свого рідного села, але тоді по селах йшли арешти, і він змушений був залишити Україну і податися до Курська, де влаштувався на працю в Курському пединституті. 21 червня він поїхав на Україну відвідати батьків, а на другий день почалася війна.

Після різних пертурбацій, Одарченкові пощастило виїхати до Львова, і так почалося його еміґрантське життя – табори Ді-Пі і, нарешті, переїзд до США. Ще в Німеччині П. Одарченко став членом-кореспондентом УВАН, а в Америці був обраний дійсним членом і редаґував видання УВАН як мовний редактор. Його дослідження „Тарас Шевченко в радянській літературній критиці" було надруковане англійською мовою у збірнику УВАН, видавництво „Мутон" в 1962 році. У 1952–54 роках П. Одарченко працював в бібліотеці Конґресу, а від 1956 до 1975 року був перекладачем та редактором „Голосу Америки".

П. Одарченко багато писав на теми української етнографії, фолкльору та літератури. Його перу належить 88 статтей про Шевченка, 71 стаття про Лесю Українку.

Велику кількість статтей він присвятив українській мові (за 1946–2002 роки вийшло 144 його мовознавчі статті). П. Одарченко написав до енциклопедії „Сучасна Україна" понад 40 статтей про видатних українських діячів. За його підрахунком, він надрукував 10 книжок і 665 статтей. Про нього також написано чимало книжок і статтей.

Нехай цей короткий життєпис „останнього з могікан" покоління науковців повоєнної еміґрації буде вінком шани й признанням його праці для рідної України.

Управа УВАН у США

Нащадки остарбайтерів навчатимуться в Австрії

ЛЬВІВ/КИЇВ. – Нащадкам українських остарбайтерів, які під час Другої світової війни примусово працювали в Австрії, буде надано змогу навчатися та здобувати професію в цій країні. Для цього австрійський уряд виділив 25 мільйонів евро, повідомив 4 квітня почесний консул Австрії у Львові Ярослав Наконечний. Гроші залишилися з фінансування гуманітарних проєктів для остарбайтерів. Уряд Австрії вирішив їх скерувати на освіту та фахову практику для онуків та правнуків колишніх примусових працівників з України. Кожен з них може безпосередньо звернутися листом до представництва Фонду „Взаємозрозуміння та примирення", що у Відні, та отримати кошти на навчання. Немає жодних обмежень та умов, не потрібно знання мови, каже Я. Наконечний. Важливо, щоб людина була повнолітня та мала документ, який підтверджує родинні зв'язки з остарбайтером. „Внуки, правнуки, звернувшись туди, отримають будь-яку професію: аґронома, лікаря, архітектора. Основне, що не буде посередників", – зауважив почесний консул. Сума на навчання не обмежена, додав Я. Наконечний.

„Німецька хвиля"

УКРАЇНА І СВІТ

Звернення до всіх небайдужих

ДО 20-РІЧЧЯ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

26 квітня 2006 року Постійне представництво України при ООН проводить у штабквартирі ООН благодійний Чорнобильський базар, присвячений 20-ій річниці Чорнобильської трагедії, найбільшої за маштабами та найстрашнішої за наслідками техногенної катастрофи ХХ століття.

Мета цього заходу – не лише зібрати нові кошти для допомоги медичним закладам в Україні, де лікують дітей з Чорнобильської зони, а й ще раз привернути увагу міжнародного співтовариства до проблем Чорнобиля.

Участь української громади у цьому важливому заході вже стала доброю традицією. Ми дуже вдячні всім нашим друзям за плідну співпрацю в минулому і сподіваємося на її продовження у цьому році. Кожен з вас може зробити свій посильний внесок у цю благодійну акцію. Це можуть бути як різні сувеніри, книжки, харчі, напої та товари широкого вжитку, які будуть виставлені на продаж під час базару, так і чек на будь-яку суму.

Всіх, хто матиме бажання взяти участь у Чорнобильському базарі, просимо надсилати свої пожертви на адресу Місії України при ООН (220 East 51st Street, New York, NY 10022). Якщо ви надсилатимете чек, вкажіть, будь-ласка, що він призначений для Постійного представництва України при ООН на потреби Чорнобильського базару. Дуже просимо також залишати коротку інформацію про себе, щоб ми могли повніше представити всім гостям і учасникам цієї події в ООН список благодійників. Про свій намір особисто відвідати нашу спільну акцію просимо повідомити Постійне представництво на тел.: (212) 759-7003, ext.100, до 21 квітня, з тим, щоб ми змогли вчасно замовити для кожного перепустку в ООН.

Постійне представництво України при ООН

Культура України з погляду міністра

Ігор Ліховий, 49 років, уродженець Житомирщини, за освітою – інженер-електромеханік і соціолог. Спершу працював на заводі, потім – на посаді генерального директора Національного Шевченківського заповідника у Каневі, якому віддав 15 років життя. У жовтні минулого року очолив Міністерство культури і туризму. Донька – фахівець з музейної справи, син вчиться в Університеті культури. З Ігорем Ліховим розмовляла Юлія Жмакіна (Радіо „Свобода").

– Що Вам вдалося за час своєї праці?

– Українці хочуть бачити українське кіно. Ціле покоління виросло за 15-17 років, яке ніколи в кінотеатрі не чуло української мови. Нам вдалося добитися обов'язкового дублювання і титрування фільмів закордонного походження. Минулого року нам вдалося на 20 мільйонів гривень придбати українських книг для бібліотек сільського рівня, районного, обласного. Це в два рази більше, ніж за 5 попередніх років разом узятих. Виділено кошти на організацію гастролей національних творчих колективів у межах України. Піднята платня в творчих колективах майже вдвічі. На створення кінофільмів 2006 року передбачено майже 50 мільйонів гривень, майже в два рази більше, ніж було виділено минулого року. Маємо три десятки фільмів – у перехідному процесі із минулого року в нинішній рік. До речі, вони всі, крім одного фільму, знімаються державною мовою.

– Що можна сказати про популяризацію України за кордоном?

– Я відвідав Страсбург, Раду Европи, зустрівся з генеральним секретарем Ради Европи Тері Девісом. Ми обговорили пропозицію Ради Европи надати технічну допомогу Україні щодо каталогізації об'єктів і предметів національної культурної спадщини. Рада Европи надзвичайно зацікавлена в тому, щоб Україна зберегла і донесла до світової спільноти національну культурну спадщину. Є досить цікавий проект від видавництва „Родовід", яке виступило ініціатором щодо вивчення і каталогізації музейних збірок.

– А що з туризмом?

– Минулого року була рекордна кількість чужоземних туристів в Україні – понад 17 з половиною мільйонів. Дещо менше українців відвідали закордонні країни з туристичною метою. Після Помаранчевої революції Україна стала більш цікавою для закордонних туристів. Минулого року рішенням Президента було ліквідовано візи для громадян України, Евросоюзу, США, Канади. Нам тяжко починати попри те, що в нас унікальні природні умови для розвитку туризму і курортів, що в нас цінні пам'ятки. Стан їх, інфраструктура не відповідають покищо вимогам европейського туризму. Україна в складі СССР тривалий час була закритою державою. Туризмом дозволялося займатися тільки тим, кого контролювали спецоргани. Має відбутися зміна свідомості. Тепер треба абсолютно по-іншому мислити. Туризм може стати однією з центральних галузей в розвитку економіки.

Пенсіонери пікетували Генеральне консульство України в Нью-Йорку

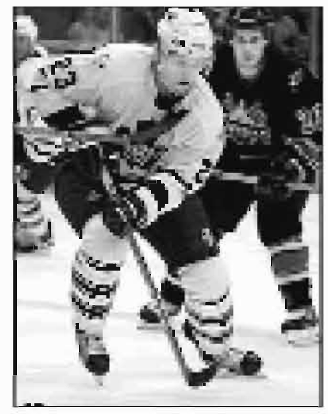
НЮ-ЙОРК. – 26 березня Генеральне консульство України в Нью-Йорку пікетували члени Об'єднання нових іміґрантів за соціяльну справедливість, голова якого Яків Гутман (перший зліва серед учасників пікету) сказав:

– Мова йде про виплату пенсій тим, хто заробив її в Україні або в колишньому СССР. Президент Віктор Ющенко 18 вересня минулого року у Філядельфії особисто обіцяв проконтролювати вирішення цієї проблеми, але справа йде надто повільно. Створюється враження, що урядовці України, причетні до цієї проблеми, намагаються затягнути її вирішення, аж доки пенсіонерів за кордоном взагалі не залишиться. Переговори з цього питання запропоновано провести восени майбутнього року. Якщо буде готовий проєкт угоди, то тільки у 2007 році його, можливо, ратифікують і в бюджет закладуть на 2009 рік. А пенсіонерам вже чимало літ, чекати їм ніколи...

Л.Хм.

Олексій Понікаровський перемагає в Торонто

НЮ-ЙОРК – 18 березня я мав зустріч з Олексієм Понікаровським, молодим українським професійним гокеїстом, котрий грає у „NHL" („National Hockey League").Олексій має 6 стіп та 4 інчі зросту, важить 220 фунтів, це є однією з причин, чому його узяли в команду „Торонто Майпл Лівс". А його спосіб гри дає йому можливість грати в першій торонтській лінії.

Атакує О. Понікаровський

Сезон 2005-06 років є найуспішнішим для О. Понікаровського – він вже забив 20 ґолів. Він грав в кожній зустрічі команди з Торонто, крім однієї, коли захворів.

О. Понікаровський живе в Торонто з дружиною та двома доньками, віддано співпрацює з кількома добродійними установами, зокрема з „Істер Сіілз", котра допомагає немічним. Він дуже жалкує, що має обмаль часу на спілкування з українською громадою. Його час обмежений його гокейними обов'язками. Окрім того, він намагається і з родиною проводити час.

В 2002 році він грав в українській олімпійській гокейній дружині, яка близько підійшла до медалів. Для Олексія то був чудовий досвід. Він сказав, що дуже радо грав би для України на майбутніх олімпіядах.

В тій дружині разом з Олексієм грав Руслан Федотенко. Він був членом дружини „Темпа Бей Лайтнинг", яка виграла Чашу Стенлі у 2004 році – трофей Національної гокейної ліґи в Північній Америці. Р. Федотенко возив чашу в Україну на показ. Так вчинив би і Олексій, якби мав можливість виграти чемпіонат в Торонто.

Цей 25-літній українець плянує грати ще багато літ в Торонто і вдосконалювати свій стиль гри.

Ярема Белей

Пакунок з Америки був вкрай небезпечний

Колись моє рідне село Кишеньки було дуже гарне. Мальовнича, обросла верболозами і осокорами, з золотавими піщаними берегами і прозорою чистою водою Ворскла поєднувала ліві і праві Кишеньки в одне село. Піщані береги з яскравим відблиском гальки на сонці вкривалися розмаїттям дорідних дерев – дуба, клена, осики, тополі, гльоду, верби та інших дерев. Така багата природа зберігалася до часу побудови каскадних гідроелектростанцій на Дніпрі. Дніпрові води позаливали села, пасовиська, сінокоси, луки, прибережні ліси. Село перебралося на підвищення і отримало нову назву – Світлогірське. Але це все сталося пізніше.

До війни Кишеньки були районним центром, і в 1943 році до нас прислали нового першого секретаря районного комітету партії Василя Завгороднього. Він привіз свою другу дружину (перша померла) Марію Сухарєву, з якою навчався у вищій партійній школі Харкова. Привіз сина Валентина і дочку Ларису, що стала моєю однокласницею. Ми з Ларисою подружились, бо в однаковій мірі любили природу. Весною ходили в ліс по конвалії, жовті і голубі підсніжники, дику рожу. Влітку разом купалися у Ворсклі.

Лариса жила в новому цегляному будинку, де було три кімнати, гарне, поросле деревами, подвір'я. Все село Кишеньки було спалене німцями при їхньому відступі за Дніпро. Ми жили в хліві, в половині якого поставили піч, і так пережили зиму. Моя мати з сусідкою ходили через місток на Ворсклі в ліс, де шукали сухі гілки, в'язали у в'язочки, а вдома ними палили.

В нову хату ми ввійшли у 1944 році. До Лариси в квартиру я заходила рідко, коли нікого не було вдома. Її батько й мачуха не бажали мого приходу. У мене вона була кожного дня, бо я їй допомагала вчитися. Я завжди дивувалася, що після багатократного повторення закону з фізики Лариса уже через 10–15 хвилин його забувала. Одяг вона мала найкращий у клясі. Дівчата-однокласниці тільки сьорбали носиками, дивлячись на Ларисині платтячка.

Я в порівнянні з Ларисою була звичайна, проста дівчина-полтавка. Працювала тяжко. Батько викопав неглибоку, круглу яму, куди я наносила з балки відрами дощової води, рудої глини, соломи і місила ногами вальки, а мама ліпила з них стіни для нової хати. Я сама зробила 750 цеглин-сирцю. Мала одне платтячко, в якому інколи доводилось і спати, спідничку, з сірої шинелі пальтечко.

> *... Я отримую з Америки газету „Свобода" і ... не лише я, а й мої друзі, яким я даю читати „Свободу", переконалися, що ця газета – правдива, мудра, всенародна і доступна для повного розуміння кожному читачеві. Газета є непохитний, твердий місток, що поєднує українців в Україні з українцем за її межами ...*

Протягом літа учні повинні були працювати в колгоспі. Для цього нас розділили на три бригади. Перша бригада відмінників була агітаційною – ці учні ходили до колгоспників на поля, читали їм газету; друга бригада називалась культурно-масовою і виступала з концертами – співали, танцювали. Сюди набирали учнів, які вчилися посередньо, але вміли танцювати й співати. Третя бригада була робочою. До неї входили учні, що погано вчилися, мали незадовільну поведінку.

На загальних учнівських зборах директор школи зачитала, хто з учнів посилається в яку бригаду. Я мала йти у робочу бригаду, а Лариса – в агітаційну. Я вдома ридала на всю хату, бо не могла погодитися і пережити, що мене, відмінницю, посилають в робочу бригаду. Моя мама пішла до директора школи і мене послали в культурно-масову бригаду. Лариса ціле літо проходила агітатором. Я тоді зрозуміла, чому саме Ларисі давала талон на сніданок, а мені – ні, хоча так хотілося випити склянку справжнього чаю з цукром!

Влітку, після закінчення 9-ої кляси, Ларисина мачуха послала її в піонерський табір, за 20 км від села. Оскільки Лариса за віком вже не була піонеркою, але й вожатою ще не могла бути, то вона намовила матір, щоб і мене взяли в піонерський табір, і ми удвох складали одну піонервожату. Мені було в таборі добре, я могла наїстися, чаю напитися і відпочити. Закінчився сезон, мачуха приїхала райкомівською тачанкою і забрала Ларису. Мене залишили. Знову щеміло моє серце, була ж надія, що я хоч раз у житті проїдусь тачанкою і вороними кіньми. Та не судилось, довелось пізніше, коли вже спорожнів табір, їхати простою гарбою, з худими кіньми. Добре, що не довелось іти 20 кілометрів пішки.

В 1947 році ми з Ларисою закінчили середню школу. Я вступила в Черкаський педагогічний інститут, а Лариса – в Харківський бібліотечний. Пізніше, коли в Лариси явно не ішло навчання, її батьки мені запропонували переїхати в Харків, навчатися разом з Ларисою в бібліотечному інституті, а всі витрати вони брали на себе. Але я не погодилася. Лариса інститут не закінчила, після другого курсу її відчислили.

На той час з'ясувалося, що у Ларисиної мами брат, який в роки війни опинився в Америці. Тоді далеко не всі знали, що рідня Марії Олександрівни отримує пакунки з Америки. Але таємниця просочилася, і їхній племінник, який навчався в технічному інституті став відчувати. Сім'я Сухарєвих вирішила, що племіннику бажано стати членом Комуністичної партії, бо комуністові всі дороги були відкриті. Марія Олександрівна вговорила Василя Завгороднього прийняти її племінника в партію. Про це дізналися в області. Василя Онуфрійовича зняли з посади першого секретаря райкому, забрали партійний квиток і виселили з квартири. Від переживань Василь Онуфрійович осліп.

(Закінчення на стор. 25)

Пакунок з Америки...

(Закінчення зі стор. 24)

Його дружина поїхала до Харкова. Деякий час він жив самотньо, в старенькій, колгоспній хаті, на околиці села. Пізніше забрала його до себе колишня секретарка школи, яка жила в Кобеляках. Вона доглянула його до смерти. Через рік після пережитого він помер. На похорон приїхала лише дочка Лариса. На могилі не поставили ні пам'ятника, ні хреста. Могила зрівнялася з землею. Якою чужою, страшною, небезпечною була Америка в роки мого шкільного життя!

На всіх політичних інформаціях учням вбивали в голови, що Америка – це агресор, що людина там безправна, не захищена, не має права голосу і т. д. А тепер мені Америка близька, зрозуміла і навіть рідна. Чому так? Чи Америка змінилася, чи, можливо ,ми помінялися, стали людянішими, стали довіряти, вчитися в інших народів, бо, нарешті, зрозуміли, що ми прості, звичайні люди.

Я отримую з Америки газету „Свобода" і пишаюся цим, бо відчуваю, що це створює мені авторитет серед односельців. Не лише я, а й мої друзі, яким я даю читати „Свободу", переконалися, що ця газета – правдива, мудра, всенародна і доступна для повного розуміння кожному читачеві.

Газета є непохитний, твердий місток, що поєднує українців в Україні з українцем за її межами, а це велика цінність для кожного українця, бо при цьому здійснюються всі помисли і бажання кожного. Різноманітність змісту, доброзичливі усмішки людей на світлинах захоплюють кожного, хто хоч би один раз мав щастя читати газету „Свобода". Спасибі за це всім працівникам газети.

Добре, що настав час, коли в Україні можна отримувати пачки і газети з Америки.

Наталя Кушнір,
с. Світлогірське на Полтавщині

Минуло більш як чверть століття...

Посилаю до „Свободи" світлину з відзначення Дня Соборности України 22 січня 1959 року в Перт Амбой, Н. Дж. На фото – хор ООЧСУ „Гомін", диригентом якого був св. п. Микола Кормелюк (на знімці – посередині, в темних шараварах). Хор складався з мешканців Байону, Картерету та Перт Амбою. Ми співали на різні річниці з історії України. Реферати часто виголошував св. п. проф. Микола Чировський. Нехай цей допис буде на подяку всім за їхню нелегку працю на громадській ниві, бо трудились всі в ім'я правди, добра і слави нашій матері-Україні. Прошу помістити цей допис і фото у нашому цінному тижневику „Свобода", який я читаю від 1949 року.

Микола Лишик, Перт Амбой, Н. Дж.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", березень 2006 р.

200 дол.	Бабяк Меланія	Вудбридж, Н.Дж.
100	Климчук Василь	Волнут Крік, Каліф.
	Кобасюр Віра	Йонкерс, Н.Й.
	в пам'ять мужа Михайла	
	УНС Відд. 194	Ню-Йорк, Н.Й.
	В пам'ять Юрія Костева	
	Ія Бояршин і Анна	
	Малюца	Дандас, Іл.
	Олійник Степан	Вашінгтон, Д.С.
	Томорути Марія і	
	Ярослав	Кларк, Н.Дж.
85	Алійноф Надя	Олд Ґрінвіч, Кон.
	Хранович Оксана	Аппер Монтклер, Н.Дж.
	Клебович Володимир	Ню Бритaн, Кон.
60	Гаврищ Степан	Філадельфія, Па.
	Коленський Лев	Ньюарк, Н.Дж.
	Воронка Роман	Мейплвуд, Н.Дж.
55	Стек Уляна	Міссісага, Онт. Канада
	Волф Марія	Нептун Сіті, Н.Дж.
50	Болюха Василь	Бутлер, Па.
	Сохан Евгенія	Морістаун, Н.Дж.
	В пам'ять Йосипа	
	і Марії Лисогорів	
	Білоус-Кравчук Рома	Юніон, Н.Дж.
	Якубович Дарія і	
	Олександер	Брамптон, Онтаріо
45	Гарасимяк Андрій	Ню-Йорк, Н.Й.
	Патрищин Володимир	Кренфорд, Н.Дж.
	Романовський Ярослав	Инглвуд Клифс, Н.Дж.
	Сич-Ліпська Іванна	Дірфілд Біч, Фла.
	Дубяк Марія	Клерендон Гілс, Іл.
40	Гудзь Йосиф	Торанс, Каліф.
	Ярмуш Катерина	Міссісага, Онт. Канада
35	Баран Мирон	Кредбург, Н.Й.
	Бенько Ігор	Едінборо, Па.
	Бойко Андрій	Ґластонбері, Кон.
	Храплива Христина	Метучен, Н.Дж.
	Каназі Анна	Ню-Йорк, Н.Й.
	Кришталевський Віра	
	і Ярослав	Форест Гілс, Н.Й.
	Куцій Роман	Рочестер, Н.Й.
	Мазяр-Ладді С.	Бруклин, Н.Й.
	Підляський Микола	Оро Ст., Онтаріо, Канада
	Плещин Надя і Павло	Маямі Шорс, Фла.
	Слободянський	
	Михайло	Парріш, Фла.
	Сосяк Василь	Форест Гілс, Н.Й.
	Стасів Михайло	Рокпорт, Текс.
	Сич-Ліпська Іванна	Дірфілд Біч, Фла.
	Воловодюк Володимир	Чатам, Н.Дж.
	Вронський Володимир	Ґрінлавн, Н.Й.
30	Данилюк Петро	Вінніпеґ, Ман. Канада
	в пам'ять Михайла	
	Семенина	
25	Кардаш Олег	Інвернес, Іл.
	Небещ Євген	Парма, Огайо
	Турянчик Богдан	Елкінс Парк, Па.
	Волобак Христина	Вудбридж, Онт. Канада
	Бойчук Іван	Трентон, Н.Дж.
	Худовська Валентина	Ветерсфілд, Кон.
	Дудка Василь	Гамілтон, Онт. Канада
	Єфремов Марія	Ню-Йорк, Н.Й.
	Гудзяк Олександер	Сиракюз, Н.Й.
	Горинюк Андрій	Віндзор, Каліф.
	Ковальчук Роман	Редінг, Па.
	Лозинян Евгенія	Лафаєт, Інд.
	Ратич Галина і	
	Ростислав	Едісон, Н.Дж.
	Романовський Ярослав	Джамейка Плейн, Мас.
	Заболотна Надія	Камдентон, Мо.
	Снігурович Матвій	Едмонтон, Ал. Канада
	Шкан Марія	Сейлем, Мас.
	Шкода-Слюсар Букс	Пало Алто, Каліф.
20	Маєр Богданна	Монтреал, Кв. Канада
	Малинчук Едвард	Кренфорд, Н.Дж.
	Пундій Павло	Чікаго, Іл.
	в пам'ять Дмитра	
	Григорчука	
	Сосяк Володимир	Колонія, Н.Дж.
	Субота Ірина і	
	Анатолій	Чікаго, Іл.
	Андрусів Ірина	Флашінг, Н.Й.
	Біляник Анна і Роман	Мастік, Н.Й.
	Бережан Ольга	Чікаго, Іл.
	Бойко Михайло	Лорейн, Огайо
	Бонакорса Христина	Белвіл, Н.Дж.
	Данисенко Катерина	Вашінгтон, Д.С.
	Дроздовська Анна	Бафало, Н.Й.
	Федій Олександер	Едісон, Іл.
	Годинська Валентина	Брайтон, Миш.
	Гривняк Мирон	Норт Порт, Фла.
	Колбур Тарас	Буена Парк, Каліф.
	Мицковський Степан	Рочестер, Н.Й.
	Міст-Америка Інк.	Линден, Н.Дж.
	Мальник Дмитро	Голета, Каліф.
	Мордюк К.	Палос Парк, Іл.
	Обуцяк Стефанія	Філадельфія, Па.
	Палаїда Дмитро	Парма, Огайо
	Сеник Христина	Геррісбург, Па.
	Спаринський Володимир	Гемпстед, Н.Й.

20 дол.	Терлова Надія	Олд Брідж, Н.Дж.
	Заяці Степанія і Ігор	Іст Гановер, Н.Дж.
	Запухляк Іван	Вісконсин Делс, Віск.
15.08	Рубич Михайло	Картонсон, Н.Й.
15	Гафинович Надія	Ветерсфілд, Кон.
	Шкомпін Тимофій	Іст Гановер, Н.Дж.
	Щербанюк Григорій	Жолієт, Іл.
	Шпажинський	
	Володимир	Гемпстед, Н.Й.
	Вол Дмитро	Іст Гановер, Н.Дж.
	Александер Б.	Монтерей, Каліф.
	Борисюк Петро	Ветерсфілд, Кон.
	Бурбело Г.	Вестерлі, Р. Айленд
	Чарторийський	
	Святослав	Бруклин, Н.Й.
	Дзіман Михайло	Мейплвуд, Н.Дж.
	Федорина Марія	Філадельфія, Па.
	Фолтин Оксана	Снелвіл, Джа.
	Ґлюк Роман	Мідл Вілидж, Н.Й.
	Гладун Мирослав	Елмгерст, Н.Й.
	Гонт Андрій	Вудсток, Джа.
	Іванчук Ліліана	
	і Адріан	Флашинг, Н.Й.
	Івасечко Ольга	Чікаго, Іл.
	Ярошенко Вадим	Ланкастер, Па.
	Карпоць Петро	Колумбія Гайтс, Мін.
	Корнієвський	
	Володимир	Стерлінг Гайтс, Миш.
	Костишин Олександра	
	і Теодор	Силвер Спрінг, Мд.
	Кравецька Марія	Ебботсфорд, Б. К. Канада
	Кушнір Дарія	Вестленд, Миш.
	Кушнір Дарія	Вестленд, Миш.
	Кузьма Меланія	Роккі Гіл, Кон.
	Кузик Юрій	Ґлен Елен, Іл.
	Луцька Оксана	Вудсайд, Н.Й.
	Литвинець Микола	Рочестер, Н.Й.
	Мейсон Нора	Саратога, Каліф.
	Мазур Тарас	Говард Біч, Н.Й.
	Мисишин Мар'ян	Спрінгфілд, Мас.
	Нагайовець Михайло	Торонто, Онт. Канада
	Одежинська Лідія	Філадельфія, Па.
	Палій Марія	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Павлів Сергій	Лейквуд, Н.Дж.
	Павлюк Ігор	Лансдейл, Па.
	Патрищин Олекса	Тандер Бей, Онт. Канада
	Полянська Дарія	Джексон Гайтс Н.Й.
	Попович Орест	Товая, Н.Дж.
	Синюк Марія і	
	Ростислав	Лейк Блаф, Іл.
	Рудь Пелагія	Ридживуд, Н.Дж.
	Самбір Віра	Лейк Ворт, Фла.
	Сандалюк Петро	Ралей, Н. Кар.
	Запорожченко Микола	Карбондейл, Іл.
	Савчук Іван	Філадельфія, Па.
	Шабунтак Богдан	Роселанд, Н.Дж.
	Шепельський Данило	Скенектаді, Н.Й.
	Шуляга Андрій	Мастік, Н.Й.
	Шумило Михайло	Ворен, Миш.
	Сосяк Володимир	Колонія, Н.Дж.
	Стасів Роман	Конгерс, Н.Й.
	Шнітка Антін	Амстердам, Н.Й.
	Торбин Марія	Флорам Парк, Н.Дж.
	Тимків Степан	Мілерсвіл, Мд.
	Воловчик Володимир	Орленд Парк, Іл.
10	Бартошин Марійон	Гаятсвіл, Мд.
	Долінай Олександер	Гетборо, Па.
	Ференцевич Роман	Александрія, Ва.
	Гладилович Адольф	Монтреал, Кв. Канада
	Гошко Володимир	Піскатавей, Н.Дж.
	Гузан Таня	Ню-Йорк, Н.Й.
	Яшко Микола	МкКіней, Текс.
	Ясінська Зеновія	Сан Сіті, Ариз.
	Карпоць Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Котляр Юліян	Клифтон, Н.Дж.
	Кравецчук Мирон	Ст. Ентоні, Мін.
	Кузьма Ярослав	Рочестер, Н.Й.
	Мацієш В.	Аліквіпа, Па.
	Мазепа Ілярій	Редінг, Па.
	Пантюх Ярослав	Чікаго, Іл.
	Сайгер Олена	Блерсвіл, Джа.
	Снітук Ольга	Амстердам, Н.Й.
	Воловодюк Ярослав	Ґлен Оакс, Н.Й.
	Антонюк Зенон	Ричланд, Ваш.
	Басинська Марія	Ньюарк, Н.Дж.
	Барон Дарія	Картонсон, Н.Й.
	Бартків Орися	Філадельфія, Па.
	Бартошин Марійон	Гаятсвіл, Мд.
	Блага Іванна	Рочестер, Н.Й.
	Блой Адріян	Дірборн Гайтс, Миш.
	Боднарчук Дмитро	Албукерке, Н. Мекс.
	Бойчук Марія	Дрешер, Па.
	Бровінок Зеновія	
	і Володимир	Ен Арбор, Миш.
	Бутинська Катерина	Савт Порт, Н. Кар.
	Целевич Богдан	Солт Лейк Сіті, Юта
	Ханас Петро	Оак Лавн, Іл.
	Чайковська Наталія	Морганвіл, Н. Дж.
	Чопик Анна	Лос Аламос, Н. Мекс.
	Худько Богдан	Шорт Гілс, Н.Дж.

10 дол.	Червоняк Катрія і	Літл Фолс, Н.Дж.
	Ярослав	
	Дацик Анна	[illegible], Н.Й.
	Данчук Павлина	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Давид Григорій	Філадельфія, Па.
	Дизайн „CPE"	Салсбурі, Кон.
	Добровольський Ярослав	Ебінгтон, Па.
	Дудка Орест	Флашінг, Н.Й.
	Федорів Любомира	Редфорд, Миш.
	Фединяк Степан	Ню Берн, Н. Кар.
	Ґека Дам'ян	Норт Плейнфілд, Н.Дж.
	Ґалета Ярослав	Колледж Парк, Мд.
	Ґерент Володимир	Норт Порт, Фла.
	Ґудзан Наталія	Орчард Парк, Н.Й.
	Мирошниченко-Кузьма	
	Галина	Танерсвіл, Н.Й.
	Гелей-Сір Роман	Іпсвіч, Мас.
	Гинський Борис	Вієна, Вірджн.
	Гнатюк Юлія	Монреал, Кв. Канада
	Головацька Галина	Балстон Лейк, Н.Й.
	Голинський Осип	Лівінгстон, Н.Дж.
	Городиський Орест	Чікаго, Іл.
	Бринзан-Осипчука	
	Ірина	Юніверситі Парк, Фла.
	Іваськів Ярослав	Філадельфія, Па.
	Якубовська Мар'яна	Бафало, Н.Й.
	Якубович Дарія	Кренбері Тап. Па.
	Ярмолюк Марія	Раселвіл, Арк.
	Яросевич Мирон	Даунерс Ґров, Іл.
	Юрчинський Омелян	Рочестер, Н.Й.
	Кашня Галина	Чесапік Сіті, Мд.
	Клюфас Зорина	Гайленд Парк, Н.Дж.
	Климовський Володимир	Ворминстер, Па.
	Когут Микола	Філадельфія, Па.
	Колянко Оксана	Філадельфія, Па.
	Колодій Володимир	Філадельфія, Па.
	Копистинський Константин	Сан Ґабріел, Каліф.
	Король Орися	Монреал, Кв. Канада
	Король Дмитро	Ошава, Онт. Канада
	Костів-Кладко Люба	Саннівейл, Каліф.
	Козак Лідія	Ратерфорд, Н. Дж.
	Коцюб Володимир	Сиракюз, Н.Й.
	Кравс Аніта	Парма Гайтс, Огайо
	Кравченюк Степан	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Кривонос Володимир	Клифтон, Н.Дж.
	Кузьмич Петро	Йонкерс, Н.Й.
	Кунцьо Зиновій	Флашінг, Н.Й.
	Кузма Катерина	Бруклин, Н.Й.
	Купчинський Ярема	Іст Брансвик, Н.Дж.
	Кушнір Мирослав	Філадельфія, Па.
	Кушнір Ірина	Філадельфія, Па.
	Кузишин Оксана	Фордс, Н.Дж.
	Лаба Орися	Мідл Вілидж, Н.Й.
	Лаванга Марія	Філадельфія, Па.
	Ласьо Марія	Лонг Айленд Сіті, Н.Й.
	Лончина Орися	Ралей, Н. Карол.
	Луців Володимир	Фінікс, Ариз.
	Лисак Лідія	Ньюнан, Джа.
	Лисенко Амелія	Елизабет, Н.Дж.
	Лиско В.	Александрія Ва.
	Литвинишин Йосиф	Гінсдейл, Іл.
	Мацюрак Володимира	Елмвуд Парк, Іл.
	Мазур Андрій	Саннісайд, Н.Й.
	Маленко Тина	Напа, Каліф.
	Мазіка Біля	Розвіл, Каліф.
	Мандибур Валентина	Гарвест, Алабама
	Мардиняк Євгенія і	
	Богдан	Лейк Женева, Віск.
	Марченко Михайло	Трентон, Н.Дж.
	Марущак Іванко	Дірборн Гайтс, Миш.
	Мазепа Ілярій	Редінг, Па.
	Мазей Дарія	Едінборо, Па.
	Малинчук Едвард	Кренфорд Н.Дж.
	Навариський Мирон	Венис, Фла.
	Небещ Євген	Парма, Огайо
	Новак Петро	Чікаго, Іл.
	Новицький Славко	Силвер Спрінг, Мд.
	Онуфрейко Маріян	Давнінгтаун, Па.
	Орлянс Іван	Лос Анджелес, Каліф.
	Остафійчук Марія	Лонг Айленд Сіті, Н.Й.
	Парай Й.	Вест Голивуд, Фла.
	Пантух Ярослав	Чікаго, Іл.
	Павлович Любомир	Юніон, Н.Дж.
	Павлик Тарас	Асторія, Н.Й.
	Патрич Федор	Левіттаун, Па.
	Патрич Анна	Шервуд Парк, Ал. Канада
	Підгірний Іван	Парма, Огайо
	Пілигрій Дмитро	Філадельфія, Па.
	Плинда, Надія	Раритан, Н.Дж.
	Попель Юрій	Монмаут Джнк. Н.Дж.
	Попович Ярослава	Ст. Петербург, Фла.
	Радловський Богдан	Елмвуд Парк, Іл.
	Рак Ігор	Вілмінгтон, Дел.
	Роман Петро	Філадельфія, Па.
	Руснак Ірина	Рочестер, Н.Й.
	Рузон Андрій	Лангорн, Па.
	Сайкевич Евгенія	Бафало, Н.Й.
	Салин Борис	Чікаго, Іл.
	Шаревич Параскевія	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Шалко Анна	Ню Полц, Н.Й.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", березень 2006 р.

10 дол.	Слиж Роман	Ралей, Н. Карол.
	Солонинка Михайло	Мінеаполіс, Мін.
	Стасишин Оленка	Елкрідж, Мд.
	Стасишин Зеновій	Чикаго, Іл.
	Стельмах Адріян	Лівонія, Миш.
	Стрипко Григорій	Рокфорд, Іл.
	Стрільбицький А.	Форт Вейн, Інд.
	Синищук Юрій	Ст. Луїс, Мд.
	Сидорак Ярослав	Гілсборо, Каліф
	Танин Ананій	Мілвокі, Віск.
	Тхір Михайло	Тупело, Мс.
	Товарницька Лідія	Юніон, Н.Дж.
	Троян Мирослав	Вотербури, Кон.
	Тишко Антон	Філядельфія, Па.
	Валюх Юрій	Анендейл, Н.Дж.
	Борисович-Бойд Володимир	Лейк Сузі, Фла
	Варварів Василь	Сан Ансельмо, Каліф
	Ватраль Микола	Вестон, Онт. Канада
	Вахнищук Борис	Оушин Спрінгс Мс.
	Вербовський Василь	Сиракюз, Н.Й.
	Вол Дмитро	Ист Гановер, Н.Дж.
	Волошинська Лідія	Олбані, Н.Й.
	Ярмолович Росолана	Оспрей, Фла.
	Ясінська Тетяна	Силвер Спрінг, Мд.
	Зайло Віліс	Тісвіл, Фла
5	Антоненко Уляна	Філядельфія, Па.
	Бігун Богдана	Новато, Каліф
	Бакун Ірина	Голфпорт, Фла.
	Даниллюк Петро	Вінніпег, Ман. Канада
	Дзьвінка Михайло	Венедо, Фла.
	Форись Юрій	Ліндейл, Па.
	Гелетканич Андрій	Вайтгол, Па
	Гуда Мирон	Гартфорд, Кон.
	Ганипсяк Йосиф	Бафало, Н.Й.
	Іваничко Влайна	Норт Порт, Фла
	Карницька Ольга	Мідлотіян, Ва
	Клим С.	Трой, Н.Й.
	Коктан Олександра	Чикаго, Іл.
	Курпіта Марія	Чикаго, Іл.
	Куц Петро	Мортон Грув, Іл.
	Луценко Анастазія	Рочестер, Н.Й.
	Луцик Олександра	Бетесда, Мд.
	Майданик Василь	Стемфорд, Кон.
	Марчишак Галина	Норт Порт, Фла
	Масна Анна	Парма, Огайо
	Мокрівський Іван	Ріго Парк, Н.Й.
	Миньтюк Микола	Норт Порт, Фла
	Падко Михайло	Клифтон, Н.Дж.
	Пастернак Анастазія	Амстердам, Н.Й.
	Пак Віліям	Кайро, Н.Й.
	Павлюк Володимир	Індіян Трейл, Н. Кар.
	Павлюк Іван	Калгарі, Алб. Канада
	Пляцвин Неля і Павло	Маямі Шор, Фла
	Пилюк Ірина	Торонто, Онт. Канада
	Ріцик Ярослав	Голанд, Па.
	Роспутко Вячеслав	Філядельфія, Па.
	Салдит Оксана	Вотервліт, Н.Й.
	Сапужак Володимир	Піттсбург, Па.
	Семенець Михайло	Гемлен, Н.Й.
	Шух Наталія	Геммонд, Інд.
	Бабчук Віліям	Норт Порт, Фла
	Баранник Роман	Ворен, Миш
	Барнич-Бурдан Марія	Ворен, Миш
	Барусевич Софія	Норт Порт, Фла
	Березюк Софія	Ворен, Миш
	Бігун Роман	Ролинг Гілс, Каліф
	Білан Василь	Рочестер, Н.Й.
	Білинин Галина і Володимир	Вествуд, Н.Дж.
	Бобиляк Галина	Клифтон, Н.Дж.
	Божко Михайло	Вудбрідж, Онт. Канада
	Боднаренко Павло	Вінслов, Н.Дж.
	Богданик Йосип	Чикаго, Іл.
	Бистрицька Олександра	Сомерсет, Н.Дж.
	Чайківська Люба	Бостон, Мас
	Черко Лаврин	Омага, Небраска
	Хмілик Василь	Клівленд, Огайо
	Худик Іван	Лонг Айленд Сіті, Н.Й.
	Хупи Марія-Анна і Петро	Асторія, Н.Й.
	Даниллюк Анна	Ворен, Миш
	Даниллюк Михайло	Гюстон, Текс
	Дмитрів А.	Ґлендейл, Каліф
	Добош Анна	Брентвуд, Теннесі
	Добровольська Лідія	Брайтон, Миш
	Доморацький Н.	Кембел Парк, Н.Дж.
	Домбчевська Люба	Рочестер, Н.Й.
	Дубина Лідія	Челтенгам, Па
	Душанівський Богдан	Бафало, Н.Й.
	Дигдало Володимир	Трой, Миш
	Дика Людмила	Блейрстаун, Н.Дж.
	Фафендик Марія	Шебойган, Віск.
	Федор Михайло	Флемінгтон, Н.Дж.
	Фішер-Слиж Марія	Торонто, Онт. Канада
	Форись Юрій	Ліндейл, Па.
	Фостик Богдан	Сан Сіті, Аріз.
	Галонзка Дмитро	Рослиндейл, Мас
	Голяк З.	Тарпон Спрінгс, Фла
	Гонзалес Люба	Линбрук, Н.Й.
	Гафінович Надія	Ветерсфілд, Кон.
5 дол.	Галабурда Ростислав	Клифтон, Н.Дж.
	Ганицька Анна	Ист Сенека, Н.Й.
	Гаврилюк Наталія	Понд Еді, Н.Й.
	Гнатюк М.	Лівонія, Миш
	Горський Іван-Андрій	Мерімек, Н. Гемпшир
	Головський Степан	Вілтон, Кон.
	Гринишко Василь	Голивуд, Фла.
	Гупало Ярослав	Чикаго, Іл.
	Гураленко Люба	Юніон, Н. Дж.
	Іванко Іван	Ріджвуд, Н.Й.
	Янко Іван	Товако, Н.Дж.
	Яремчук Юрій	Істон, Па
	Каламар Христина	Медіа, Па
	Каламарська Катерина	Порт Шарлот, Фла
	Канюка Марія	Ист Гановер, Н.Дж.
	Канівець Юрій	Саутінгтон, Кт.
	Карась Марія	Марлтон, Н. Дж.
	Клюс Марія	Даймонд Пойнт, Н.Й.
	Клименко Григорій	Клифтон, Н.Дж.
	Кийосник Микола	Парма, Огайо
	Кобасяр Віра	Йонкерс, Н.Й.
	Когут Нестор	Ворен, Па.
	Кондзьола Віталія	Салсбурі, Мд.
	Куц Іван	Вінчестер, Н. Гемпшир
	Копитко Роман	Ст. Авґустин, Фла.
	Костюк Володимир	Бейсайд, Н.Й.
	Ковальчик Юрій	Йонкерс, Н.Й.
	Кузьмар Роман	Вікторія, Кана.
	Кукіль Ярослава	Гартфорд, Кон.
	Кукурудза Михайло	Голивуд, Фла.
	Кухманицький Володимир	Сідер Нолс, Н.Дж.
	Курило Ольга	Вестон, Онт. Канада
	Кушнірук О.	Чикаго, Іл.
	Кузинський Ярослав	Голивуд, Фла.
	Лень Мирослав	Норт Роялтон, Огайо
	Лесів Михайло	Рочестер, Н.Й.
	Левенець Володимир	Ворен, Миш
	Левицький Осип	Ґлен Спей, Н.Й.
	Лімонченко Оленка	Сан Матео, Каліф
	Логан Юрій	Литл Фолс, Н.Дж.
	Лисак Теодозій	Парма, Огайо
	Мацюк Богдан	Берлін, Мд.
	Мазур Григорій	Помона, Каліф
	Мандрусяк Надія	Норт Порт, Фла
	Марущак Марія і Микола	Чикаго, Іл.
	Масляй Микола	Філядельфія, Па.
	Матіяш В.	Аліквіпа, Па.
	Мадрох Марія	Виппані, Н.Дж.
	Малиник Михайло	Лівуд, Канз.
	Міць Любомир	Оук Форест, Іл.
	Мотрук Олександра	Клифтон, Н. Дж.
	Музика Іван	Філядельфія, Па.
	Микита Любомир	Палмира, Па.
	Німець Павло	Манчестер, Н. Гемпшир
	Огар Василь	Беверлі Гілс, Миш
	Оленська Марія	Ґлен Спей, Н.Й.
	Олійник Анна	Філядельфія, Па.
	Осадчук Ольга	Кренфорд, Н.Дж.
	Пантишин Петро	Бервин, Па
	Пастушенко Тетяна	Ню Провіденс, Н.Дж.
	Пастушок В.	Маркус Гук, Па
	Павленко Павло	Мокена, Іл.
	Петрів Катерина	Сомервіл, Мас
	Підчернигора Влайда	Елкінс Парк, Па
	Полиць Борис	Мінеаполіс, Мін.
	Полиць Олександер	Ст. Ентоні, Мін.
	Продиус Олена	Белвю, Небраска
	Прокопович Ірина	Калабасас, Каліф.
	Прус Петро	Філядельфія, Па.
	Приймак Степан	Рочестер, Н.Й.
	Пилип Романа	Рідгфілд, Кон.
	Рашкевич Михайло	Чикаго, Іл.
	Романко Микола	Норт Порт, Фла
	Рудий Степан	Філядельфія, Па.
	Рибак Роман	Ст. Пол, Мін.
	Сапужак Володимир	Піттсбург, Па.
	Семенюк Ольга	Ист Гановер, Н.Дж.
	Савриця Стефанія	Вудсайд, Н.Й.
	Шейфер Наталія	Вільямстаун, Н.Дж.
	Шандор Оксана	Сомерсет, Н. Дж.
	Шандрук Петро	Філядельфія, Па.
	Шайда Іван	Ст. Пол, Мін.
	Сірик Іван	Чикаго, Іл.
	Сітка Віліям	Вест Ст. Пол, Мін.
	Скоп Софія	Ла Меса, Каліф
	Скипанович Степан	Ворен, Миш
	Славинський Тарас	Стратфорд, Кон.
	Слух Микола	Слон, Н.Й.
	Слиж Володимир	Вудсайд, Н.Й.
	Смук Андрій	Коламбія, Кон.
	Солук Іванна	Лос-Анджелес, Каліф
	Сліндура Віліям	Лівонія, Миш
	Старушак Франсис	Веланд, Онт. Канада
	Стасишин Стефанія	Ист Гартфорд, Кон.
	Стебельська Аріядна	Рідінг, Па
	Стельмах Ігор	Ґлестонбері, Кон.
	Степаненко Галина	Сан Гозе, Каліф
	Столярська Анна	Омага, Небр.
	Струць Іван	Чикаго, Іл.
5 дол.	Шевчук Аня	Ветерсфілд, Кон.
	Шумська Марія	Філядельфія, Па.
	Тарасюк Степан	Стратфорд, Кон.
	Томащук Данило	Канзас Сіті, Мд.
	Торбус Вілія	Рочестер, Н.Й.
	Тринковський Роман	Ен Арбор, Миш
	Троян-Турчак Ірина	Трамбул, Кон.
	Труш Ольга	Стейтен Айленд, Н.Й.
	Тридан Ольга	Матаван, Н.Дж.
	Турчан Люба	Сомерсет, Н.Дж.
	Василенко Ів.	Юніон, Н. Дж.
	Вантух Марія	Порт Шарлот, Фла
	Вовчак Анна	Філядельфія, Па.
	Вусатин М.	Кергонксон, Н.Й.
	Вигінна Галина	Берінгтон, Іл.
	Вигінній Петро	Чикаго, Іл.
	Винник Роман	Гайд Парк, Н.Й.
	Винникин Віра і Остап	Йонкерс, Н.Й.
	Юрченко Ольга	Ландіс Стн. Па.
	Зенко Софія	Норт Гейвен, Кон.
	Заруля Т.	Мідл Виледж,
	Зендан Іван	Вотервліт, Н.Й.
	Зоцик Тарас	Тамарак, Фла.
	Журан Анастазія	Ню Гайд Парк, Н.Й.
3	Ковальчик Софія	Бетлегем, Па.
2	Джонсон Ольга	Фармінгтон, Кон.
	Клицор Олександер	Норт Брансвик, Н.Дж.
	Мігаляк Ольга	Волнут Крік, Каліф.
	Разом	6,609.09

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

Український телеканал відкривається в Америці

Компанія „UA TV" заснована в червні 2005 року в Чикаго і має представництво в Києві. Канал „UA TV" транслює найкращі українномовні програми шести телеканалів України.

Трансляція здійснюється з України через супутник з використанням сучасних технологій. „UA TV" не представляє жодної політичної чи олігархічної сили і є повністю незалежним, створений вихідцями української громади і для громади. Зателефонуйте на число (888) 698-2881 і підтримайте наш почин. Від вашої громадянської позиції залежить, чи будемо ми нарешті мати істинно українське телебачення. Наша інтернет-сторінка: www.ua-tv.net

З 1 квітня 2006 року телеканал „UA-TV" розпочав цілодобову супутникову трансляцію на території США у повноцінному режимі мовлення. Усі телепрограми ведуться українською мовою. Російськомовні програми та телекомпанії України, які здійснюють мовлення російською, на каналі „UATV" не представлені.

Щоб стати абонентом, треба заповнити анкету, яка є на сторінці Інтернету, і натиснути внизу напис „Надіслати"

Технічні дані „UATV": супутник „Intelsat Americas 5", формат мовлення MPEG-2, частота 11.874 Мгц, поляризація – H (горизонтальна), швидкість цифрового потоку: 22.000 Msymb/sec.

Ви можете побачити інформаційні, культурно-просвітницькі, музичні, розважальні, спортивні програми, українські художні та документальні фільми, а також европейське кіно, дубльоване українською мовою.

Наш канал продається 24 години на добу, 7 днів на тиждень. Довідки за телефоном: (888) -698-2881

Компанія „UA TV"

ПОДОРОЖУЄМО ДО ЗАМКІВ УКРАЇНИ

Ужгородський замок – свідок тисячоліть

Ужгородський замок

Понад тисячу років височіє над Ужгородом давній замок, споруджений на вулканічній горі, що дістала ймення Замкової. Зведений у формі неправильного чотирикутника, з масивними стінами, ромбоподібними бастіонами на кутах та могутніми присадкуватими баштами, замок захищав жителів міста під час численних боїв та облог.

Звісно, ми ніколи не дізнаємося, коли був закладений перший камінь оборонної твердині, та відомо, що ще в VII – IX сторіччях на Замковій горі розташовувалось укріплене городище східньослов'янського племені білих хорватів. Перша письмова згадка про замок припадає на 903 рік, коли ця резиденція князя Лаборця була знищена кочівниками-уграми.

У 1241 році під час монголо-татарської навали фортеця була повністю зруйнована монголами. А вже 1254 року угорський король Бейла IV запрошує чужоземних колоністів на спустошені землі. Ужгородський замок, який стає адміністративним центром і важливим фортифікаційний об'єктом, у той час належав угорському королеві. Проте 1322 року король Карл Роберт подарував його магнатові Другертові. Династія Другертів володіла замком найдовше – аж до 1691 року.

За свій довгий вік Ужгородський замок зазнав численних перебудов. Дати, вибиті над в'їздними брамами, свідчать про дві з них – 1598 та 1653 роки. Поштовхом для першої реконструкції стала поява вогнепальної зброї – необхідно було прилаштувати замок до нових вимог, докорінно змінити укріплення. Теперішнього вигляду замок набув переважно в кінці XVI сторіччя. Був виритий рів 15 – 20 метрів завширшки і 5 –10 метрів глибиною, який оточував фортецю з трьох боків. З четвертого замок захищала така крута гора, що з її боку ворог не наважився б штурмувати. Для захисту використовували бастіони. У самому замку за проєктом італійських інженерів побудували міцніші та вищі стіни, спорудили масивні бастіони на кутах.

Початок XVIII століття можна вважати часом занепаду Ужгородського замку. Він уже не грав важливої оборонної ролі. Пожежа 1728 року майже повністю спустошила його, а третій поверх так і не був відбудований.

У 1775 році замок перейшов у володіння Мукачівського греко-католицького єпископства і врешті перетворився на духовну семінарію. З 1946 року і донині у замку розташований Закарпатський краєзнавчий музей, багата колекція якого розповідає про історію замку та його мешканців.

Здавна Ужгородська твердиня оповита таємничими легендами. У них розповідалося про загадкові підземні ходи, які, за одними переказами, сполучали його з Невицьким замком, за іншими, – тягнулися до Мукачівського і Середнянського замків. Навіть вважалося, що всі ці чотири замки сполучені між собою підземними переходами. Проте дізнатися правди, видно, не судилося нікому, бо тих відчайдухів, які намагалися з'ясувати істину, зупиняла загроза завалу підземних тунелів.

Про стародавню систему підземних комунікацій можна тепер судити з єдиного колодязя глибиною 32 метри, який зберігся у дворі замку. Підземний хід з'єднує його з рікою Уж. Цікаво, що коли кілька років тому кинули у цей колодязь качку, вона випливла в Ужі.

Найвідоміша леґенда оповідає про спадкоємицю славного роду Другетів – доньку володаря замку. Сталася ця історія в XVII столітті, коли польські війська нападали на наші міста.

Один з польських воєводів надумав здобути Ужгородський замок. Аби довідатися, як це можна зробити, він переодягся в звичайний одяг і приїхав до фортеці. Там він випадково познайомився з донькою капітана Другета, яка закохалася в нього. Дівчина розповіла воєводі, як можна захопити замок, пробравшись через потайний хід, таємницю якого знали лише члени родини Другетів. Проте батько довідався про зраду і наказав живою замурувати доньку в стіну замку, а її коханого стратити.

З того часу, як оповідає леґенда, опівночі в замку з'являється привид в образі дівчини, яка шукає свого коханого, а з першими півнями зникає...

Євген Самарцев

Ужгород. Мури історії

DNIPRO
26499 Ryan Rd.
Warren, MI 48091
(586)759-6563
АВІАКВИТКИ в УКРАЇНУ
$649
ПАЧКИ в УКРАЇНУ
79 ¢
Переписуємо відеокасети з Европейської на Американську систему і навпаки
Ukrainian Gift Shop
11758 Mitchell
Hamtramck, MI 48212

В першу річницю смерті Наталії Турчманович

(9 вересня 1915 – 16 березня 2005)

Св. п. Наталія Турчманович

Наталія Івашинюк-Турчманович була гарна, побожна людина, вірна дружина, любляча мама, працьовита, чиста, елегантна жінка, добра приятелька, суспільна працівниця, вчителька, письменниця і поетеса, але понад все вона була українська патріотка. Наталія Турчманович – це одна з тих останніх лицарів любови до України і до її багатостраждального народу, які були вигнані з рідної землі окупаційним ворогом в буреві Другої світової війни на скитальщину – шукати захисту і нового життя. Це ті лицарі, які завжди в серці несли надію на визволення і незалежність рідної країни. Вони залишились нескореними, і з їх любові і самопожертви виросли нові патріоти Помаранчевої революції в Україні, яку так глибоко покійна переживала. Майже до кінця свого життя вона тримала листовний і телефонічний зв'язок з родиною і друзями в Україні.

Багато зі своїх віршів Наталія Турчманович присвятила Україні і в них ми бачимо її знання української історії і її любов до Батьківщини. Ось її вірш „Моїй Україні", який був опублікований в журналах і часописах, останньо в квітні 2003 року в „Кременецькому віснику" в Україні:

Україно моя неповторна,
Ти, Вітчизно, у світі одна,
Кров'ю злита і кістьми поорана
Твоя чорна, родюча земля.

Під знаменом хреста Тебе Ольга
З Володимиром-князем вели,
Загибали перуни й злі сили,
Як походом святим вони йшли.

До Христа простирала Ти руки,
Як синів на тортури вели,
І сльозами палкими вмивала
Тих, що жертви за волю несли.

Україна збудилась в руїні
Після довгого, довгого сну, –
Зустрічай же, моя Батьківщино,
Свою кров'ю политу весну.

Нехай грають церков усіх дзвони,
Хай під знам'ям святого хреста
Майорать жовто-сині прапори,
Бо воскресла вже Русь свята.

Поетеса Світлана Кузьменко окреслює такого лицаря любови до України, яким була Наталія Турчманович, коли пише:

Фізична сила у людини смертна –
Коротчасна вся її яса,
А сила духу лицаря безсмертна –
Бо ж в ній шляхетні гордість і краса.

Так, Наталія Турчманович була горда, чесна і гарна. Вона в собі віддзеркалювала всі прикмети доброї дочки, люблячої мами, вірної дружини, людини з громадською обов'язковістю, борця за волю і справжньої християнки.

Наталія народилася в старій козацькій родині Івашинюків, Оболончиків і Шовкоплясів, які багато поколінь проживали в Кременці, 800-річному місті на Волині, в Західній Україні. Містом її народження під час Першої світової війни була славна Полтава, куди її батько Володимир Івашенюк був висланий як офіцер на військову службу і мав дозвіл взяти з собою дружину Анну (з роду Оболончиків) і шестеро дітей. Як Наталії сповнився рік, її батько помер на туберкульозу горла і його дружина лишилася з восьмеро дітьми в злиднях у військовій зоні, відрізана від всяких зв'язків з домом. Наймолодше немовля – Віра також померла. Коли війна закінчилася у 1918 році, Анна повернулася із своїми дітьми додому в Кременець. Родина перед війною була дуже заможна, бо Володимир Івашенюк був архітектором і власником найбільшого будівельного підприємства церков на Волині. Війна зруйнувала велику частину маєтку і підприємства. Після Версальського договору Польща окупувала західну Україну і новий уряд конфіскував старий родинний дім і перемінив його на приют для сиріт. Анни батько, д-р Федір Оболончик, її брат Максим, лікар ветеринарії, і її молодша сестра Мотря, учителька, допомагали виховати дітей, одного сина і шестеро дочок.

Наталія була пильна учениця, талановита до писання і до мов, і остаточно опанувала українську, польську, російську, німецьку, англійську і трохи французьку мови. Вона закінчила польську народню школу, а опісля – українську гімназію, працювала секретаркою спершу в Українській православній консисторії, а пізніше – при місцевій газеті, коли більшовики зайняли Кременець в 1939 році. В 1941 році нацистські війська окупували Україну. Наталія була юною членкою ОУН ще з гімназії, а пізніше в УПА. Її вислали до Києва працювати в протиокупаційній пропаганді, друкувати листівки, щоб наставити населення воювати проти німецьких і російських сил. По дорозі Наталію арештували німці і ув'язнили в Житомирі. Молода, вродлива, німецькомовна, вона зуміла втекти і одночасно врятувати життя 20 українським юнакам. Деяких з них вона пізніше зустріла між борцями за свободу в лісах Волині і Карпатських гір.

Коли Наталія вернулася з Києва, то одружилася з Михайлом Турчмановичем, доктором політичних наук з Римського університету, дипломатом і стратегічним дорадником в головному штабі ОУН-УПА. Новопобрана пара приєдналася до підпільної боротьби в Україні, міняючи своє прізвище декілька разів перед закінченням війни в 1945 році. Вклад у боротьбу д-ра Михайла Турчмановича за визволення України описаний в книжці Тараса Бульби-Боровця „Армія без держави", виданій в Києві в 1996 році.

Михайло і Наталка добилися до Австрії перед кінцем війни, перебралися до англійської зони, в 1950 році отримали еміграційні папери до Америки. Перший рік вони жили в Ню-Йорку, терплячи всі іспити нових імігрантів – брак англійської мови, малоплатну чорна робота, тугу за батьківщиною. Турчмановичі виїхали до Сент-Полу в Мінесоті, де д-р Турчманович працював прибиральником в шпиталі, а дружина – на фабриці ляльок. Наталія писала поезії, оповідання і чудово вишивала хрестиком. Вони жили для своїх дітей і мріяли про незалежну Україну. Обидві дочки почали ходити до університету, стали професіоналками.

Михайло опанував англійську мову до того рівня, що отримав працю як професор модерних мов в Луїс-університеті християнських братів в Чікаго, де працював протягом 15 років, аж до смерти в 1977 році. Наталія перейшла на пенсію і почала добровільно працювати, спершу для Червоного Хреста протягом 12 років, за що губернатор Мінесоти нагородив її „Грамотою признання". Протягом 9 років вона допомагала бідним школярам в Жіночій харитативній організації і також вчила в українській суботній школі, видала ілюстровану книжку віршів для дітей, а другу – для дорослих. Її чудові оповідання ще чекають на видання.

В її віршах – компактних, стислих, кришталевих, з любов'ю до Бога, до України, волі і справедливости, виявлено характер Наталії.

Засмучені доні –
Софія Стрібіх і Інна Турчманович, зять **Нік Стрібіх** і
внучки **Христя і Марія**, племінники **Леся і Юрко Ґелєцінські** і
Анна Троян з чоловіком д-ром **Олегом Трояном,**
швагер **Арсен Степанюк** та ближча і дальша родина в Україні і Америці

У скорботі повідомляємо колишніх мешканців міста Підгайці, що 3 квітня 2006 р. відійшла у Божу вічність

СВ. П.

ЛУКІЯ ГОЛОВІНСЬКА

нар. 6 січня 1911 р. в Підгайцях.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в п'ятницю, 7 квітня о год. 12 полудня в церкві св. Андрія і на цвинтарі святого Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Покійна Лукія була постійним жертводавцем на будову церкви в Підгайцях і у своєму заповіті залишила свої заощадження і посілість на користь церкви.

Вічна її пам'ять!

Підгайчани

В глибокому смутку повідомляємо родину, приятелів і громаду, що 4 квітня 2006 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА, донька Галицької землі, яку любила до болю,

СВ. П.

ЕВГЕНІЯ МУШТУК

з дому МУЗИКА

Залишила в скорботі:

синів – БОРИСА і ОЛЕГА
трьох внуків
сестру – ОЛЬГУ ЧОРНІЙ з сином МСТИСЛАВОМ і донькою ЛІЛЕЮ
і дальшу родину в Україні.

Вічна її пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ 1-ої УД УНА
СТАНИЦЯ НЮ-ЙОРК
ділиться сумною вісткою з побратимами
і нашими друзями сумною вісткою, що
дня 25 березня 2006 р. відійшов у вічність
дорогий нам ПОБРАТИМ

св. п.

СТЕФАН ЛЕУШ

підстаршина Дивізії, учасник боїв під Бродами,
активний член Станиці та Управи Станиці,
нар. 8 січня 1924 р. в Перемишлі.

ПОХОРОН відбувся в середу, 29 березня 2006 р. на католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Пам'ять про цього чесного вояка І-ої Української Дивізії УНА
нашого незабутнього побратима,
прикладного громадянина української громади
буде з нами назавжди.

Вельмишановній дружині пані Нусі її Донькам та всій родині
висловлює щирі співчуття
членство і Управа Станиці Нью-Йорк.

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 2 квітня 2006 р.
відійшов у Божу вічність на 66 році життя
після тривалої хвороби

св. п.

інж. РОМАН ФОРОСТИНА

нар. в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 5 квітня 2006 р. в Бруклині в похоронному заведенні Trzaska Funeral Home, Inc. і в українській католицькій церкві св. Миколая, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишились:

дружина – БОГДАННА
тета – ЛІДА БАРАНСЬКА, її донька
САМІЙЛЕНКО ХРИСТИНА з чоловіком
ОЛЕГОМ і їх діти
родина – БОРИС і ЛІДА КЕРНИЦЬКІ з дітьми і внуками
родина у Фльориді та в Канаді.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що на 92-му році
життя відійшла наша найдорожча
МАМА, БАБА і ПРАБАБА

св. п

АННА ПОЛІЩУК
з дому ДАНІВ

Нар. 14-го січня 1914 р., в Перемишлі, Україна

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 29 березня 2006 р. в українській католицькій церкві св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Залишені в глибокому смутку:
доньки – ДАРІЯ МЕЛЕХ з мужем ЯРОСЛАВОМ
сини – ОРЕСТ з дружиною МАРІЙКОЮ
– ІГОР з дружиною ЮЛІЄЮ
внуки – РОМАН
– ЕВГЕН з дружиною ПАМЕЛА
– ЮРІЙ з дружиною ЛІДОЮ
– ЛІСА (ЛЯЛЯ) ГАВОРД з мужем ДЖЕФОМ
– АНДРІЙ
– ХРИСТИНА
– МИРОСЛАВА КОТИК з мужем МАРКОМ
– АНТОНІЯ
– АДРІЯН
правнуки – НАТАЛКА, СИДНЕЙ, АШЛИЙ, НАДЯ і СОФІЙКА
племінниця – МАРІЯ РАФАЛЮК з мужем ІВАНОМ
та ближча і дальша родина в США і в Україні.

Вічна її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок,
3 квітня 2006 р. на 53-му році життя
відійшла від нас наша дорога
ДРУЖИНА і МАМА

св. п.

ПАТРИСЯ КУРЧАК

ПАНАХИДА відбулася у четвер, 6 квітня 2006 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Hempstead Funeral Home, Hempstead NY.

ПОХОРОННА ЛІТУРГІЯ відбулася в п'ятницю, 7 квітня о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві св. Володимира в Hempstead, NY.
Похорон на Holy Rood Cemetery, Westbury, NY.

У глибокому смутку залишилися:
муж – БОГДАН
син – МИХАСЬ
мама – MARGARET KOERNER
сестри – JOANNE GREEN, PEGGY JACOB,
KATHERINE McKENZIE з родинами
брати – MICHAEL KOERNER, PAUL KOERNER,
DONALD KOERNER, JOSEPH KOERNER з родинами

Вічна їй пам'ять!

Замість квітів можна складати пожертви на
Український Католицький Університет у Львові через
Ukrainian Catholic Education Foundation,
2247 West Chicago Avenue, Chicago, IL 60622,
або на American Cancer Society,
P.O. Box 22718, Oklahoma City, OK 73123-1718.